

... a v spominu je ostalo ...

1000 zlatih odličnjakov vpisanih
v **zlato knjigo** OŠ Ljudski vrt Ptuj

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

373.3(497.4Ptuj)

--- A v spominu je ostalo --- : 1000 zlatih odličnjakov vpisanih v zlato knjigo OŠ Ljudski vrt Ptuj / [urednica Jožica Repič ; zgodovina šole Edita Čelofiga ; fotografije arhiv avtorjev in arhiv šole]. - Ptuj : OŠ Ljudski vrt, 2022

ISBN 978-961-93312-2-4

COBISS.SI-ID 121320963

... a v spominu je ostalo ...

**1000 zlatih odličnjakov, vpisanih
v zlato knjigo OŠ Ljudski vrt Ptuj**

0.

vsebina

I. NAGOVARJANJE 9

Nuška Grašek, županja MO Ptuj, v zlato knjigo vpisana pod številko 446	10
Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica OŠ Ljudski vr t Ptuj, v zlato knjigo vpisana pod številko 90	11
Jožica Repič, urednica zbornika, v zlato knjigo vpisana pod številko 83	12

II. PRISPEVKI 15

Viktorija Dabič: Kako je nastala ideja za zlato knjigo	16
--	----

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1958 do 1977	17
Zlati odličnjaki 1958 - 1977	19

<i>Vlasta Vučak: Nepozabna druženja</i>	20
<i>Ida (Fras) Vidovič: Tudi mi smo sanjali</i>	23
<i>Darja Pečnik: Ljuba mi osnovna šola</i>	24
<i>Dr. Lidija Tušek: Moja pot</i>	24
<i>Ljubo Korpar: Spomin na »mojo« šolo</i>	24
<i>Nataša Plohl in Nevenka Korpar: Pesmi in plesi</i>	25
<i>Jožica Repič: Nepozabna doživetja</i>	26
<i>Janja Toplak: Naša šola, najlepša šola</i>	27
<i>Davor Bauman: Vijugasto podčrtano z rdečim svinčnikom</i>	27
<i>Jelica Primožič: Moji spomini na osnovno šolo</i>	27
<i>Milena Zupanič, Brigita Baklan, Alenka Šolar, Alenka Valentin, Nena Šajber: Prijateljstvo, ki traja</i>	20

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1978 do 1987	30
Zlati odličnjaki 1978 - 1987	30

<i>Leonida Mesarič: 8.b</i>	32
<i>Lea Florjančič: Lepi spomini na vse</i>	32
<i>Dorka Šajber: Obšolske dejavnosti</i>	33
<i>Dr. David Bedrač: 20 + 8 = 28</i>	33
<i>Eva Breclj: Utrinek</i>	35
<i>Iris Mlakar (Zupanc): Pustna povorka</i>	35
<i>Branka Petek: Recitatorski krožek z učiteljem Kodričem</i>	36
<i>Stanka Vauda Benčevič: Pravo gojišče za moj ustvarjalni duh</i>	36
<i>Tadej Premužič: Lepi, sladki spomini</i>	37

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1988 do 1997	38
Zlati odličnjaki od 1988 - 1997	38

<i>Žiga Žigman: Spomini na osnovno šolo</i>	40
<i>Simona Menoni Muršič: Razmišljanje</i>	41
<i>Mateja Letič: Mavrična paleta vtisov</i>	43
<i>Nina Čuš (Jakomini): Ko pomagajo kuharice</i>	43
<i>Polonca Krajnc: O nepozabnih učiteljih in krožkih</i>	43
<i>Karmen Teskač Plajnšek: Bledi, a lepi in hudomušni spomini</i>	44
<i>Mitja Učakar: Planinski in taborniški krožek</i>	45
<i>Andreja Stajnko: Ko si pred poukom gledal risanke</i>	46
<i>Polona Ambrožič Bombek: Predlagale, napisale, zaigrale in nikoli pozabile</i>	46
<i>Maja Gradnik: Kukljica 1990</i>	46
<i>Maja Pelc Veršič: Zaključna ekskurzija</i>	47
<i>Nina Maračič: Podoživljanje osnovnošolskega obdobja</i>	47
<i>Sabina Fijan: 4 sestre, 4 zlate odličjakinje</i>	48
<i>Gregor Podkrižnik: Šolska šahovska tekmovanja</i>	49
<i>Iva Klemenčič: Od rumene rutice do Švedske</i>	49
<i>Mihael Toš: Ta čas je bistven za življenje</i>	50

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1998 do 2008	51
Zlati odličnjaki od 1998 do 2008	52
<i>Jana Filipič: Pariz</i>	54
<i>Šadeja Nestorov: Spomini so še vedno živi</i>	54
<i>Alen Iljevec: Misli in besede</i>	55
<i>Miha Goznik: Prijateljske vezi so še tu</i>	55
<i>Sanja Mlinarič: Predanost glasbi</i>	55
<i>Marko Prcač: Izzivi in uspehi</i>	55
<i>Jernej Petek: Ko te razveseli logotip</i>	56
<i>Nino Galun: Male sive celice</i>	56
<i>Tjaša Frangež: Spomini na šolske plese, šolski radio in valet</i>	56
<i>Éva Grabner: Ponovno v šoli</i>	56
<i>Nina Turnšek: OŠ je super, traja pa večno</i>	57
<i>Mojca Zlahtič: Čustven vrtiljak</i>	57
<i>Méli Bumbakovič: Prevezla me je kemija</i>	58
<i>Jerneja Grabar: Stara ljubka knjižnica</i>	58
<i>Monika Ficjan: Čudoviti spomini in odprta prihodnost</i>	59
<i>Dr. Kaja Kostanjevec: Ob ribniku je modra šola ...</i>	59
<i>Maja Kocmut: Pridobljena znanja in izkušnje</i>	60
Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 2009 do 2022	61
Zlati odličnjaki od 2009 do 2022	61
<i>Tina Tumpej: Športna tekmovanja</i>	64
<i>Urška Koletnik: OŠ je nekaj posebnega</i>	64
<i>Nataša Divjak: Spomini na Osnovno šolo Ljudski vrt</i>	64
<i>Benjamin Borojevič: Naša zahvala</i>	65
<i>Neva Kumer: Mednarodna izmenjava</i>	65
<i>Tonja Mariša Hriberšek: Življenje se lahko odvije drugače ...</i>	66
<i>Eva Voda: Ljubezen do kemije</i>	66
<i>Aljaž Kelc: Čvekalnica</i>	66
<i>Gregor Nestorov: Najlepši spomini</i>	66
<i>Miha Damiš: Znanja in izkušnje za vse življenje</i>	67
<i>Tjaša Žgavc: Gradnja šolskega atrija</i>	67
<i>Sandro Čeh: Nekega deževnega dne v kabinetu za fiziko</i>	67
<i>Matija Berden Strelec: Malo za srce, malo za smeh</i>	68
<i>Lea Šalamun: Velik pečat na naši poti</i>	69
<i>Let Lovse: A v spominu bo ostala</i>	69
<i>Patrik Lampret: Vrednote, ki nas vodijo</i>	70
<i>Nuša Krapša: Zapiranje šol</i>	71
<i>Blažka Hojak Šalamun: Valeta</i>	71
<i>Katja Herga: Odlična popotnica</i>	71
<i>Timotej Pučko: Ena velika družina</i>	71

I.

nagovarjanje

Nuška Gajšek, županja MO Ptuj, v zlato knjigo vpisana pod številko 446

Županja Nuška Gajšek

Po hodnikih naše šole se smeh in veselje, pa tudi jok slišijo že vrsto let. Zidovi šole hranijo spomine na številne prigode – prve ljubezni, prva prava prijateljstva, tudi razočaranja, žalost. Številne generacije so za temi zidovi začenjale pot znanja in spoznavanja svojih kvalitiet, se učile kako udejanjiti svoje potenciale, iskale so navdih in vzgled pri tistih, ki so jih vodili skozi ta labirint občutij, znanja in rasti, sklepala so se prijateljstva, ki trajajo še danes. Verjamem, da vsak, ki je prestopil prag te šole, najde vsaj en trenutek, ki ga je navdihnil in ga spremlja še danes. Med njimi so prigode tisoč tistih, ki so šolanje zaključili z vpisom v zlato knjigo. To je tisoč različnih, enovitih ljudi, ki jim je šola dala popotnico za življenje – ljudi, ki so danes uspešni vsak na svojem področju – športniki, kulturniki, učitelji, vzgojitelji, profesorji, gospodarstveniki, politiki in drugi vidni posamezniki. Uspeh je danes tudi to, da v tem hitrem tempu uspešno krmarimo med naporno službo in prostim časom. Uspehov je torej veliko, zelo različni so in za vsakega od nas je uspeh nekaj drugega: najti ravnovesje, znati prisluhniti, videti dobro v slabem, najti moč in pogum ter preskočiti ovire. Temelje za marsikaj od naštetega smo zagotovo gradili v šolskih klopeh, ob učiteljih, ki so bili vse več kot le to.

Vsak od tisočih, vpisanih v zlato knjigo, je danes doprinos družbi in jo tako ali drugače na pomemben način soustvarja.

Spominov iz šolskih klopi je nešteto ... pri vsakem, ki je obiskoval OŠ Ljudski vrt.

Vsem nekdanjim zlatim odličnjakom želim vse dobro z željo, da bi se znali spomniti na čase, ko smo znali živeti srečno, neobremenjeno, četudi se to danes sliši nemogoče, ker je tok življenja hiter in včasih nemilosten. A prav v takih trenutkih moramo znati pobrskati po lepih spominih in se za trenutek ustaviti ... tako kot smo se znali nekoč.

Nuška Gajšek, županja

Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica OŠ Ljudski vrt Ptuj, v zlato knjigo vpisana pod številko 90

**In res! V svet poletijo
listi prijaznih besed,
skupaj ljudje naredijo:
VELIKO PRIJAZNO POVED!**

(David Bedrač)

Ravnateljica Tatjana Vaupotič Zemljič

POSEBNEMU ZBORNIKU NA POT

Pred dvaindvajsetimi leti se mi je porodila ideja, da bi v šolo povabili vseh 500 zlatih odličnjakov, ki so bili do leta 2000 vpisani v zlato knjigo. In rodilo se je res prisrčno srečanje dotedanjih generacij. Seveda sem bila ob navdušenju udeležencev deležna vprašanja, kdaj bomo to ponovili. Obljubila sem, da takrat, ko jih bo 1000! To se mi je takrat zdelo še res daleč ... No, v šolskem letu 2021/22 smo prestopili številko 1000 in čas je, da obljubo izpolnim.

Že v mesecu marcu smo se pričeli pripravljati na ta dogodek. Začeli smo razmišljati, kako naj se lotimo stvari. Ni bilo lahko najti vseh kontaktov naših zlatih odličnjakov, saj je v današnjem času varovanje osebnih podatkov zelo poudarjeno. Zato naša pošta mogoče ni dosegla vseh ...

Vsem vpisanim v zlato knjigo smo vam poslali prvo informativno povabilo in vas pozvali, da zapišete kakšne svoje spomine. Res sem bila vesela, ko sem prebirala vaše odzive in zapisane spomine. Najprej sem si potrdila, da se je za takšno prireditev, ki ji v Sloveniji ni para, res vredno potruditi, saj vas je veliko napisalo, da ste navdušeni nad idejo in da komaj čakate na srečanje. Mnogi ste v spomilih zapisali, kako pomembni so bili učitelji naše šole v vašem življenju, saj so vam pokazali poti za naprej in vplivali na izbiro vaših poklicev. Vsakemu učitelju poboža dušo hvaležnost učencev za strokovnost, trud in srčnost, ki jih vložijo v svoje delo z otroki. In res je lepo, ko tisti, ki jim je to namenjeno, to tudi prepoznajo in cenijo, še pomembneje pa je, da jim

pomaga pri njihovih življenjskih odločitvah.

Kar zrasla sem od ponosa in navdušenja, ko sem prebirala opise vaših življenjskih poti. Kam vse vas je zanesla pot, kaj vse v življenju počnete in kaj vse ste dosegli! Ob vseh objavljenih spomilih vas je še veliko takšnih, ki niste ničesar zapisali, pa vemo, da ste uspešni na mnogih področjih.

Domišljam si, da je delček vaših uspešnih poti tudi delo vseh generacij zaposlenih v naši šoli, ki so vam odpirali obzorja, širili vaše znanje in vam bili v oporo tudi kot vzgojitelji in zaupniki. Pogosto je iskren človeški odnos, temelječ na medsebojnem zaupanju in spoštovanju med učencem in učiteljem, tisto, kar največ šteje.

Veseli me, da je ob tem dogodku odličnosti (z vso pravico ga lahko tako imenujemo) zagledal luč sveta tudi ta zbornik, v katerem so zbrani podatki o zlatih odličnjakih, o pomembnih dogodkih v zgodovini šole in spomini nekdanjih učencev.

Zahvaljujem se vsem donatorjem, ki so nam pomagali pri organizaciji dogodka in izdaji zbornika, še posebna zahvala pa velja MO Ptuj in županji, gospe Nuški Gajšek, za pomoč. Vsem, že vpisanim, in tistim, ki še boste, pa želim, da svoje znanje in človeške kvalitete, pridobljene tudi pri nas, v življenju uporabljate za to, da delate za dobro – v vseh pogledih.

Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica

Jožica Repič, urednica zbornika, v zlato knjigo vpisana pod številko 83

“... in ne, za nas ne velja rimski rek *Acta es fabula* (Zgodba je končana), saj smo vsi skupaj spisali šele eno poglavje in napeljali vezi, iz katerih bo življenje tkalo to žlahtno tapiserijo naprej.”

Urednica Jožica Repič

KO USTVARJAMO MOZAIK

Tako kot je raslo število zlatih odličnjakov v veliki rjavi knjigi v šolski avli, tako se je razvijala ideja o tem, da bomo ob magični številki 1000 pripravili nekaj posebnega – srečanje zlatih odličnjakov in zbornik spominov. V pismu marca smo vas zato nagovorili, da zapišete in nam pošljete svoje spomine na osnovnošolski čas.

Nismo vedeli kaj pričakovati, nismo vedeli, kakšen bo odziv. Ko so začela prihajati vaša pisma s čestitkami, zahvale za organizacijo srečanja in zbornika ter vaši čudoviti spomini, smo vedeli, da smo nekaj naredili prav.

V vročem avgustu sem sedla za računalnik in začela pregledovati, urejati in sortirati vaša pisma. Bodrile so me vaše čestitke in pohvale, motivirale vaše krasne zgodbe ter preganjala misel, kako naj vse to povežem v smiselno celoto.

Ko so zapekle oči od predolgega zrenja v monitor, zaboleta vratna vretenca in so se pojavili krči v mečih, sem zaprla računalnik in šla na pohod na Mestni Vrh. Noge so same ubirale znano pot, pljuča so se napolnila s kisikom, oči pa počivale na smrekovo zelenih krošnjah dreves. Vročina se je vonjala, pogled je ujel postovko, kako kroži nad razbeljenim strniščem, drobnocvetni vrbovec je plesal v vetru, nos je pobožal sladki vonj janeža in divje mete. Kapljice znoja so padale na ključnico in polzele po njej, hudomušni veter se mi je zaganjal v prsi, kot da hoče ustaviti moje misli, ki

so švigale po slovenskogoriških gričih ... postoj, preglej, preveri ... znova in znova in spet, vsak dan, dokler ni nastal zbornik v pričujoči obliki.

Zasnovan je kronološko, razdeljen na obdobja, v vsakem obdobju so na kratko prikazani ključni dogodki, povezani s šolo, zapisani zlati odličnjaki in vaše prečudovite zgodbe, nepozabni in lepi spomini. Vsak utrinek preteklosti posebej nežno poboža dušo bralca, vsi skupaj pa tvorijo lepo tapiserijo; dokaj trajno zdaj, ko je zapisana.

Iskreno se zahvaljujem vsem, ki ste se odzvali, zapisali in poslali svoje spomine in pomagali graditi ta zbornik. Zahvaljujem se tudi sodelavkama, eni, ker je opravila jezikovni pregled, in drugi, ker je zbrala pomembne dogodke v razvoju šole.

Zahvaljujem se tudi ravnateljici, ki je v ključnih trenutkih rekla: »Saj bova že ...«

Jožica Repič, urednica zbornika

II.

prispevki

VIKTORIJA DABIČ

Kako je nastala ideja za **zlato knjigo**

Na enem od planinsko-literarnih izletov v Ribnico na Dolenjskem, kjer je bil Prešeren vpisan v zlato knjigo kot odličen učenec, so me otroci vprašali, ali imamo tudi na naši šoli zlato knjigo. Bila sem v zadregi, ker nisem o njej nikoli razmišljala. Ker so bili otroci zelo vedoželjni, sem jim obljubila, da bom povprašala, kako je s tem. Na pedagoški konferenci sem seznanila kolektiv z otroško željo. Vodstvo šole je sprejelo sklep, da bo zlata knjiga, razkošna lepotica z lesenimi »platnicami«, kamor bomo vpisovali učence, ki so vseh osem let dosegli odličen uspeh. Hvaležna sem vodstvu šole, da je moj predlog sprejelo in ustvarilo umetniško izdelano knjigo, kot se za tako dragoceni dokument spodobi. Prvi vpisi so bili zapisani s kaligrafsko pisavo naše likovnice Anice Trafela. Tako je postala ta knjiga šolska kronika z zlato vsebino. Spodobi se, da smo letos z vpisano zaporedno številko 1000 počastili ta dragoceni jubilej. Iskrene čestitke vsem, ki ste se potrudili, da bodo zlate črke sijale v tej kroniki za vedno.

Moje veselje je nepopisno. Toliko otrok, zagnanih, pridnih, delovnih, ki lahko spremenijo svet na bolje, praznuje z vpisom v zlato knjigo svojo prvo življenjsko zmago, svoj jubilej. Vsakdo s svojim prispevkom. Odlične ocene za učenje in šolski uspeh. Veliko pohval in priznanj pa gre tudi tistim, ki so del svojega prostega časa posvetili glasbenim dosežkom, športnim aktivnostim in še čemu, pa jim je morda zato zmanjkala kakšna ocena za popoln uspeh. Veliko od vas še išče svoj življenjski smisel, drugi ste ga že dosegli, moja največja želja pa je, da bi postali »veliki« ljudje tudi v medsebojnih odnosih, v spoštovanju drug drugega, v dajanju in sprejemanju lepih doživetij. Sreča zablesti ob prvem sončnem žarku, ki mu namenimo zjutraj svoj prvi pogled. V življenju pa si je treba posaditi še veliko lastnih rož sreče, da lahko damo življenju smisel. Veliko drobnih srečic nas čaka na vsakem koraku, le čas si moramo vzeti zanje.

Zlata knjiga je samo prva življenjska potrditev.

Naj vam vpis v zlato knjigi pomeni radost in priznanje. Iskrene čestitke!

Zlata knjiga, arhiv šole

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1958 do 1977

- 1958: reforma gimnazije in nastanek osemletne osnovne šole.
- Na Ptujju iz treh štiriletnih osnovnih šol nastanejo štiri osemletke: Ptuj I, II, III, IV.
- Občinski odbor Ptuj z odločbo št. 01/E-6386/1 dne 7. 8. 1958 ustanovi današnjo Osnovno šolo Ljudski vrt Ptuj.
- Naša šola, Ptuj III, se nahaja v pritličnih prostorih takratne gimnazije na Prešernovi ul. 31.
- Njen šolski okoliš zajema: Prešernovo in Cafovo ulico, Muzejski trg, Vičavo, Orešje, Novo naselje, Štuke, Krčevino pri Ptujju in del Mestnega Vrha.
- Obiskujejo jo tudi učenci višjih razredov z Grajene, saj je tam le štirirazredna osnovna šola.
- Ptuj III je najmanjša osnovna šola – 417 učencev v 11 oddelkih, 7 redno zaposlenih učiteljev na razredni stopnji in 15, večinoma gostujočih iz gimnazije, na predmetni.
- Pouk poteka dvoizmensko; ravnatelj oziroma začasni upravitelj je Stanislav Horvat, predmetni učitelj matematike.
- Šola se ubada s prostorsko stisko in kadrovskimi ter učnimi težavami.
- Februarja 1959 se šola preimenuje v Osnovno šolo Franca Osojnika.
- V šolskem letu 1959/1960 vodstvo šole prevzame Katica Bračko.
- Za družabno življenje na šoli skrbita pionirska organizacija in šolska skupnost, ki organizirata številne prireditve in proslave.
- V začetku šolskega leta 1960/1961 se mora šola izseliti iz prostorov gimnazije.
- Junija 1960 se začne gradnja začasnega poslopja za OŠ Franca Osojnika – montažnega paviljona s 4 učilnicami, zbornico in kabinetom (na zemljišču v bližini cerkve sv. Ožbalta).

Pionirčki, arhiv šole

- 12. september 1960: otvoritev šole – 397 učencev, 11 oddelkov, 18 rednih in 4 honorarni učitelji. Dvoizmenski pouk se odvija na dveh lokacijah: za 8 oddelkov v paviljonu in za 3 oddelke v dveh gimnazijskih učilnicah.
- Šola nima ne kuhinje, ne telovadnice in ne igrišča.
- Prvič je izveden skupni roditeljski sestanek za starše. Prav tako je prvič izvedena udarniška akcija za ureditev šolske okolice in odstranitev gradbenega materiala.
- Prvič izide literarno glasilo Nagelj, ki se kasneje preimenuje v Čar besede moje.
- Uprava šole na občino naslovi prošnjo za dodelitev zemljišča sosednjega sadovnjaka, da bi tam uredili športno igrišče – formirane so delovne brigade; slavnostna otvoritev igrišča poteka 13. maja 1962.
- V šolskem letu 1962/1963 se OŠ Franca Osojnika kot podružnična šola priključi Osnovna šola Grajena. Pouk poteka v treh izmenah.

- V šolskem letu 1963/1964 se prostorska stiska še vedno rešuje z najemom gimnazijskih učilnic, za katere mora šola plačevati najemnino.
- Prvič se javno izpostavi potreba po novogradnji.
- Šola dobi prostore v sosednji pritlični stavbi, ki jih odstopi Ptujška bolnišnica, v katerih lahko uredi kuhinjo in tehnično delavnico. Kljub pridobitvi prostorov pouk poteka v treh izmenah.
- Občinski ljudski odbor Ptuj sprejme sklep, da se v neposredni bližini stanovanjskega naselja zgradi novo šolsko poslopje za OŠ Franca Osojnika.
- Šola je pospešeno dograjena v začetku šolskega leta 1964/1965 v takratnem Trubarjevem naselju (danes Župančičeva ulica 10). Gradnja traja 14 mesecev, šolski objekt pa je sestavljen iz štirih med seboj povezanih stavb: učilniškega in upravnega trakta, stanovanja za hišnika in telovadnice, skupaj 3.686,51 m² tlorisne površine. Število učilnic se je povečalo na 14, poleg knjižnice, dveh delavnic za tehnični pouk, dveh kabinetov in sobe za organizacije učencev je treba omeniti še za tedanje razmere sodobno urejeno šolsko kuhinjo, upravne prostore in kurilnico za centralno ogrevanje. Že ob vselitvi je šola premajhna. Zaradi novega šolskega okoliša ima 675 učencev in 21 oddelkov.

OŠ Franc Osojnik, arhiv šole

- V šoli je zaposlenih 27 učiteljev, pouk v dveh izmenah steče 14. 9. 1964.
- Telovadnica v neposredni bližini ostane nedograjena, šolska kuhinja z delom prične 1. oktobra. Učenci malicajo v razredih, saj jedilnice ni.
- V skladu s statutom Skupščine občine Ptuj se na šoli pričnejo urejati prevozi učencev, ki so od šole oddaljeni več kot 5 kilometrov.
- 18. december 1966: svečana otvoritev nove telovadnice in hkrati novozgrajenega šolskega poslopja z odkritjem spominske plošče Franca Osojnika – po njem šola nosi ime vse do preimenovanja v Osnovno šolo Ljudski vrt Ptuj.
- Število učencev in oddelkov strmo narašča: od 832 učencev v 27 oddelkih, 918 učencev v 29 oddelkih, 955 učencev v 31 oddelkih do 1012 učencev v 32 oddelkih. Zaposlenih je 56 članov kolektiva, od tega 43 prosvetnih delavcev.
- Pojavijo se prve razprave o nujnosti nadzidave enega nadstropja šolske stavbe, saj bi bil tako omogočen prehod na enoizmenski pouk.
- 2. oktobra 1967 je na šoli prvič organiziran varstveni oddelek, od 7. do 14. ure, v prostoru za tehnični pouk.
- V januarju 1970 pride do nove razmejitev šolskega okoliša – del šolskega okoliša je dodeljen Osnovni šoli Toneta Žnidariča (danes Mladika).
- Šolsko leto 1974/1975 je glede števila učencev rekordno (v 32 oddelkih je 1012 učencev, vsi razredi od 1. do 8. so štiriodelčni. Zaposlenih je 56 članov kolektiva, od tega 43 prosvetnih delavcev. Pouk je organiziran v treh izmenah.
- V jeseni 1975 postane podružnična šola na Grajeni popolna osemletka. Na centralni šoli ostane 930 učencev v 30 oddelkih, pouk v dveh izmenah.
- Šola izpade iz Programa gradnje šolskega prostora v obdobju 1976 - 1980, prostorska stiska se nadaljuje.
- Šolsko leto 1976/1977: Ravnateljica Katica Bračko se upokoji, ravnateljstvo prevzame Ivan Težak, predmetni učitelj zgodovine in zemljepisa ter dotedanji ravnatelj Osnovne šole Borisa Kidriča.
- Šola prične z organizacijo kosil, vendar jih sprva pripravlja le za 280 otrok, saj kapaciteta kuhinje ne omogoča več obrokov.

Učenci (1961-1962), arhiv šole

Urejanje šolske okolice, arhiv šole

Vojaki pomagajo pri izgradnji igrišča, arhiv šole

Šolski radio (1965), arhiv šole

Šolski ansambel The United Spooks (1975), arhiv šole

Nastop pevskega zbora ob 70. rojstnem dnevu maršala Tita (1963), arhiv šole

ZLATI ODLIČNJAKI

Šolsko leto 1963/64

1. Tatjana Vobner
2. Mirko Centrih
3. Helena Pižmoht

Šolsko leto 1964/65

4. Marta Mršek
5. Milena Čeh
6. Marta Vnuk

Šolsko leto: 1965/66

7. Zlatka Mursič

Šolsko leto 1966/67

8. Davor Bauman
9. Borut Cenc
10. Vesna Štok
11. Branislava Lišanin
12. Lidija Majnik
13. Sonja Trplan
14. Silvan Urbančič
15. Vlasta Vučak

Šolsko leto: 1967/68

16. Cvetka Haužar
17. Sonja Sattler
18. Lidija Savič
19. Dušanka Tarbuk
20. Bojanka Vlašič

Šolsko leto: 1968/69

21. Silva Stropnik
22. Natalija Kešpret
23. Dragica Voda

Šolsko leto: 1969/70

24. Barbara Šefer
25. Maja Jamnik
26. Miran Kerin
27. Miran Marčič
28. Bojan Novak
29. Melani Centrih
30. Jolanda Korošec

Šolsko leto: 1970/71

31. Marija Horvat
32. Nada Krajnc
33. Ljubo Korpar
34. Brigita Ačimović
35. Lidija Ljubec
36. Irena Toth

Šolsko leto: 1971/72

37. Zdenka Potočnik
38. Ida Korošec
39. Zdenka Kostanjevec
40. Rastko Plohl
41. Dušan Seničar
42. Matjaž Sotler
43. Valerija Vilfan

Šolsko leto: 1972/73

44. Jelka Brumen
45. Igor Čuhalev
46. Marica Habjanič
47. Palmira Banko
48. Lidija Hren
49. Zvezdana Klemenc Mlakar
50. Vita Domiter
51. Mirjan Trop

Šolsko leto: 1973/74

52. Helena Neudauer
53. Rajko Fajt
54. Samo Gorjup
55. Brigita Merc Habjanič
56. Olgica Kostanjevec
57. Drago Mušič
58. Sever Ksenija
59. Nataša Plohl Cestnik
60. Helena Stefanović Seidl
61. Andrej Toš

Šolsko leto: 1974/75

62. Tana Toš Blagovič
63. Majda Fridl
64. Janja Toplak
65. Lidija Dermovšek
66. Karmen Pišek Šuta
67. Darja Pečnik
68. Vesna Vičar
69. Ivica Kralj
70. Hermina Korošec
71. Jelka Svenšek
72. Vida Ribič Žinko

Šolsko leto: 1975/76

73. Milena Zupanič
74. Stanka Greifoner
75. Karolina Kodela
76. Dragica Kodrič
77. Marica Kolarič

78. Slavica Konda
79. Igor Lorgor
80. Brigita Baklan
81. Tanja Nikolovski
82. Jožica Petek
83. Jožica Repič
84. Nenad Savurdžič
85. Nevena Šajber
86. Anica Šešerko
87. Alenka Šolar
88. Jelka Urek
89. Alenka Valentin
90. Tatjana Vaupotič
91. Olga Stermšek

Šolsko leto 1976/77

92. Diana Bohak
93. Ines Mlač Černe
94. Mojca Demšar
95. Vlasta Grašek
96. Boris Gerjovič
97. Stanka Ivanuša
98. Tatjana Jeglič
99. Ivanka Petek
100. Tanja Lovrenčič
101. Božena Perko
102. Jelka Čuš
103. Barbara Pen
104. Jelica Primožič
105. Lidija Rebernak
106. Irena Letonja
107. Jože Toplak
108. Aleš Urbančič
109. Bogomir Vaupotič

Vlasta Vučak Nepozabna druženja

Ne spomnim se, če smo se v prvem razredu sploh slikali (šolsko leto 1959/60). Naša tovarišica je bila Tatjana Tomšič. Spomnim pa se, da smo že takoj na začetku šolanja prišli v gimnazijo. In potem še trikrat, v 3., 4. in 5. razredu. 2. razred sem obiskovala v sedanjem vrtcu na Potrčevi, šele v 6. razredu smo dočakali novo šolo. Šola je imela krasno telovadnico, na zunanjem igrišču pa smo namesto telovadbe tu in tam premetavali črni leš.

Sošolci, arhiv avtorice

V razredu, arhiv avtorice

Prireditev, arhiv avtorice

Bili smo prva generacija, ki je organizirala valetu.

Spominjam se Pionirskega tabora Sutjeska, kjer smo edini zastopali našo republiko. Menda smo bili takrat najboljša šola. Počutili smo se zelo počaščene. Z nami sta bili ga. Angelca Žiberna, mislim da iz DPM, in Jožica Korpar iz naše šole.

Na tritedenskem taborjenju smo bili pionirji iz vseh republik naše tedanje države, iz Bosne so prišli otroci iz Kaknja, kjer je bila takrat rudarska nesreča. Bili smo na Kozari, na slapovih Plive, v Jajcu ... Lepi spomini!

Pionirski tabor, arhiv avtorice

Na izletu, arhiv avtorice

Za zaključek pa še slike s 50. obletnice zaključka osnovne šole.

Mislím, da smo se takih druženj prvi domislili prav mi, pa ne samo na naši šoli, bili smo prvi od vseh treh ptujskih osnovnih šol. Bila je 15. obletnica, leta 1982, v stari gostilni Šegula na Rogozniški cesti. Prišel je ves učiteljski zbor, tovariš Ivanuša je imel še harmoniko, Zupanc je prinesel »korpflašo«, rajali smo do jutra. Nepozabno.

Obletnica, arhiv avtorice

Ida (Fras) Vidovič

Tudi mi smo sanjali

Bila sem učenka OŠ Franca Osojnika Ptuj v letih 1964–1972. Naša generacija je bila generacija džinsa, mini kril, hlač na trapez in dolgih fantovskih frizur. Sanjali smo, uživali v otroških radostih; bili pa smo tudi polni nagajivosti, marsikaj smo ušpičili. Učitelji so več učencem nadomeščali starše, strah in trepet pa je bil šolski hišnik.

To so bili drugačni časi, kot so danes. Imeli smo malo, in hkrati veliko.

Nismo imeli mobilcelov, računalnikov, moderne smučarske opreme, avtomobilov, sladkarij na pretek, dragih znamk oblačil, poletnih dopustov v tujini in zimskih na smučiščih, kupov igrač in še bi lahko naštevala. V večini družin so bili zaposleni samo očetje, mnogi tudi v Nemčiji. Ker so matere skrbele za gospodinjstvo, so vrtec obiskovali redki otroci.

Kaj smo potem sploh imeli? Trdim, da veliko, veliko z veliko začetnico! Imeli smo čas, možnost izobraževanja, zaposlitve, neobremenjeno otroštvo. Plezali smo po drevesih, v šolo hodili peš in se hkrati družili s prijatelji, govorili smo »papagajščino«, s »švingl« lističi smo pomagali sošolcem, ki so se težje učili. Pozimi smo nosili škornje znamke Bata, deklice rdeče, dečki črne. Dopoldan smo hodili v njih v šolo, popoldan pa so nam bili za pancerce. Čeprav Panorama ni imela vlečnice, nas to ni oviralo, da se pozimi ob vikendih ne bi na njej smučali in sankali do noči; ob polni luni smo si omislili celo nočno smučanje. Naša prva kopalnišča so bila potok Grajena, ribnik Orešje in reka Drava. V zgodnjem otroštvu v naši družini nismo imeli ne avtomobila, ne hladilnika, ne pralnega stroja, ne televizije in ne vodovoda v hiši. Meso ali klobase smo jedli enkrat na teden, majoneze in kečapa nikoli, zato smo bili generacija, ki ni poznala debelosti.

Besede svoboda, vera, enakost so imele drugačen pomen kot danes.

Živela sem v zdravo verni družini, hodila sem k verouku in k maši. Bila sem radovedna deklica in sem se pogosto spraševala, ali je bog res ustvaril vse, kar je na našem planetu, in kdo je ustvaril njega, pa še do danes nisem našla odgovora. Hkrati pa sem se spraševala, kaj je bilo tisto prvo, iz česar so nastali vesolje, ljudje, živali, rastline, gore, morja itn.

Nikoli ne bom pozabila, kako sem bila ponosna, ko sem v prvem razredu postala pionirka. To je bil lep in velik praznik. Nosila sem belo bluzico, modro krilce, bele dokolenke in lakaste čevlje, mama pa mi je lase spletla v dolge kite. Po sprejemu so nas pogostili s hrenovko, žemljico in kokto. Še danes se spomnim, kako okusna je bila ta malica.

Odraščala sem v delavski družini, v kateri je živelo več generacij. Zaposlen je bil samo oče, najprej kot krojač, pozneje se je prekvalificiral za električarja. Hišo nam je zgradil s pomočjo prijateljev. Bila je butana iz ilovice, ker smo živeli na območju, kjer je je bilo na pretek. Nismo vedeli, da se selimo v energijsko varčno hišo. Zaradi debelih ilovnatih sten je bila poleti hladna in pozimi topla. Takrat so na našem območju takšne hiše gradile delavske družine. Danes so zopet moderne, a si jih lahko privoščijo samo bogati ljudje. Zato lahko zapišem, da smo nekoč člani delavskih družin živeli, kot živijo sedaj bogataši. Jedli smo ekološko neoporečno hrano z domačega vrta in babičinih njiv, redili smo kokoši nesnice, ki so se podile po dvorišču, in prašiče. Nosili smo oblačila, ki smo jih dobili iz druge roke, za petčlansko družino je zadoščala ena velika garderobna omara.

Ko smo kupili televizor, seveda črno-belega, se je program začel ob 6. uri zvečer. Ob 19.15 je bila na sporedu risanka CIK-CAK. Trajala je 15 minut, po njej smo šli otroci spat. Ker so bili takrat televizorji še zelo redki, so sosedje hodili televizijo gledat k nam. Če si dovolim še primerjavo med takratnim in sedanjim TV-dnevnikom, lahko mirno zapišem, da so bile včasih te oddaje naravnane pozitivno (nekje so odprli novo tovarno, drugje so zgradili nov vrtec in šolo), danes pa nas poneumljajo s pretežno negativnimi informacijami.

Starejšemu vnuku včasih pripovedujem, kako sem preživljala mladost. Saj me poslušča z zanimanjem, vendar ne vem, če se ne sprašuje, ali je babica živela v praskupnosti. A vseeno ponavljam: imeli smo sanje in cilje, ki smo jih z nekaj truda lahko uresničili.

Darja Pečnik

Ljuba mi osnovna šola

Veseli me, da sem del zgodbe ljube mi osnovne šole, ki nas je z delovanjem vseh takrat zaposlenih vsekakor močno zaznamovala. Neizmerno se veselim dogodka, predvsem pa srečanja z vsemi učitelji, sošolkami, sošolci, sosošolci ... Žalosti me, ker nekaterih ni več med nami, zato je še toliko bolj pomembno, da jih obudimo v naših spominih, zgodbah.

Dr. Lidija Tušek

Moja pot

Letos sem dopolnila 50 let, kar velja za neko življenjsko prelomnico, čeprav v srcu tega ne čutim. Osnovnošolskih dni se največkrat spomnim v povezavi z mojimi nastopi na proslavah, morda zaradi tega, ker sedaj druge učim, kako naj se lotijo javnega nastopanja.

Po končani osnovni šoli sem se v časih usmerjenega izobraževanja vpisala na naravoslovno-matematično dejavnost, kar je danes ekvivalent gimnaziji. Takrat sem se prvič v življenju začela uriti v pokončnem premagovanju porazov, saj je bilo veliko težje dobiti dobre ocene in tudi enice je bilo potrebno kdaj pa kdaj popraviti. Srednješolci, nikar ne obupajte! Vztrajajte in minilo bo!

Na grozo svetovalne službe sem se odločila za študij tehnike v Mariboru. Še dobro, da sem raje zaupala svojim informacijam in presoji, saj sem na Fakulteti za strojništvo prejela celo rektorjevo nagrado kot najboljši študent v generaciji. Na oddelku za tekstilno kemijo so me povabili k podiplomskemu študiju in tako sem postala magistrica znanosti. Ta naziv – mag. pred imenom – je z bolonjskim sistemom visokega šolstva izginil. Na Fakulteti so mi ponudili asistentsko delovno mesto in možnost doktorskega študija v Avstriji, na graški univerzi Karl-Franzens. Med doktorskim študijem kemije sem prejela še štipendijo nemške vlade in 6 mesecev raziskovala na enem izmed najboljših inštitutov za polimere na svetu, v Dresdnu.

Ko sem doktorirala, sem se po skoraj 8 letih akademske kariere odločila za spremembo in se zaposlila v farmacevtskem podjetju Johnson & Johnson, in sicer v prodaji, kar mi je prineslo povsem drugačne veščine.

Vedno sem si želela imeti svoje podjetje, a nisem vedela, kako se naj tega lotim. Izbrala sem zelo zavito pot. Najprej sem se vpisala na podiplomski študij na Ekonomsko-poslovni fakulteti v Mariboru, nato sem se odločila za službo v gradbenem podjetju in na koncu le odprla svoje podjetje, ki je poslovalo 4 leta in v tem času imelo skupno več kot milijon evrov prihodkov.

Po 4 letih sem ugotovila, da za podjetništvo nisem zadosti naklonjena tveganju in se zaposlila v ZRS Bistra Ptuj, kjer delam že 11 let. S pomočjo evropskih projektov, ki jih prijavljamo in izvajamo, pomagam mladim razmišljati o podjetništvu ter mentoriram podjetnike začetnike. Pri tem s pridom izkoriščam znanje in izkušnje, ki sem jih pridobila in jih še zmeraj nadgrajujem. Sem dokaz, da se učenje res nikoli ne konča.

Ljubo Korpar

Spomin na »mojo« šolo

Zelo sem bil vesel pošte z obvestilom o prireditvi ob vpisu 1000 odličnjakov na »moji« šoli.

Šolo sem obiskoval od šolskega leta 1964 (še pred uradno otvoritvijo) in jo zapustil v šolskem letu 1970/71, ko za »nagrado« nismo imeli valete.

Spomini na šolo so še nekoliko tesnejši, saj je bila do l. 1979 tu zaposlena tudi moja mama.

Nataša Plohl in Nevenka Korpar

Pesmi in plesi

Spomniva se, da smo z otroškim plesom in pesmijo pobožali marsikatero dušo in materam orosili oči ...

Pri starih mamah in babicah smo pobrskali po pisanih, lanenih rutah in odsluženih kosih blaga. Po spominih in fotografijah smo dali sešiti folklorna oblačila za dečke in deklice. Nesebično nam je pomagala naša »babika«, Elizabeta Lutarič, ki je sama imela štiri vnuke.

Pri sproščenem, otroško razigranem plesu smo glasno prepevali ljudske pesmi. Najljubša nam je bila Ob bistrem potočku je mlin, ob kateri bi še danes zacepetali. Z glasbeno spremljavo na harmoniki nas je spremljal Ljubo Korpar. Naša mentorica in koreografinja je bila Mimica Korpar.

Gnali so nas veselje ob druženju, otroška slava in ponos, aplavzi po nastopih in sendviči z oro.

Plesalca, arhiv avtorice

Folklorna skupina, arhiv avtorice

Plesna noša, arhiv avtoric

Jožica Repič

Nepozabna doživetja

Živo se spomnim prvega šolskega dne, čeprav so od takrat pretekla desetletja. Pisalo se je leto 1968.

Na šolskem hodniku, obsijanem s soncem, sem se drobna in plaha deklica v negotovosti oklepala mamine roke, ko se je k meni sklonila svetlolasa gospa in me vprašala: »Ali boš tudi ti tako pridna, kot je bila tvoja mamica?« Bila je ravnateljica Katica Bračko. Ga. Bračko je namreč moja mamino učila. Ne spomnim se, če sem ji kaj odgovorila, toda njeno vprašanje mi je odzvanjalo v ušesih in morda pripomoglo k temu, da sem bila vseh osem let odlična. Ves čas šolanja se je velikokrat ustavila ob meni, me s svojim nasmehom in besedami motivirala in bodrila ter mi iskreno čestitala ob različnih uspehih.

Pa še en spomin iz atletskega tekmovanja. Šolsko ekipo za štafetni tek po ulicah Ljubljane smo sestavljale štiri tekmovalke. Štartala sem na zadnji predaji štafete palice. V glavi sem imela misel, da moram teči tako dobro, kot so pred mano tekle članice moje ekipe, da ne zapravim uvrstitve. Tekla sem in tekla na vso moč. Ulice je razsvetljevala rumena svetloba, bežno sem zaznavala bodrenje gledalcev na pločnikih, ko kar naenkrat nisem imela več nobene tekmovalke pred seboj. Bila sem prva, vendar nisem poznala trase. Pred tekmovanjem si je namreč nismo ogledali – morda smo v Ljubljano prispeli prepozno, zagotovo pa nismo bili favoriti. Za trenutek sem obstala na križišču, policist na spremljajočem vozilu je zaznal mojo stisko, mahal je in kričal: »Za mano tecite, za mano tecite ...« Vame je butnil glas napovedovalca iz zvočnika: »652 vodi ... kaj se godi ... obstala je ... kakšno presenečenje ... mlada tekmovalka s Ptuja vodi ...« Kako dolg je bil trenutek, ko se nisem znašla, ne vem, zagotovo pa ne dovolj dolg, da bi me prehitela katera od tekmovalk. Lesena štafeta palica in zlata plaketa s tega tekmovanja še danes zavzemata prav posebno mesto med mojimi materialnimi spomini.

Med šolanjem se nas učitelji dotaknejo – eni bolj, drugi manj, nekateri pa ostanejo v našem spominu za vedno zapisani kot »veliki ljudje«. Takšen je bil zame g. Jože Kodrič. Rada sem imela slovenščino, od nekdanj sem uživala pri branju knjig. G. Kodrič nas je vodil in usmerjal, priporočal, kaj naj beremo, kaj je primerno, iz katere literature se bomo učili in kako se naj, kot je sam rekel, izogibamo »šund« romanom, ki samo poneumljajo. Vse njegove pametne besede pa v glavah štirinajstletnic niso našle pravega mesta, saj smo komaj čakale, da sošolka prinese nove izvode »doktor romanov«. Hlastale smo po njih in tako sem v odmoru pred uro slovenščine zatopljeno požirala neko zdravniško romanco, preslišala zvonec in šele ob smrtni tišini v razredu začutila, da je nekaj narobe. Pred mojo mizo je stal g. Kodrič. Z bliskovito naglico sem umaknila »doktor roman« pod klop, a bilo je prepozno. Skozi možgane je zarezala misel, kako sem razočarala svojega ljubega učitelja, kako se bo kregal in kakšna kazen bo sledila. Odrevenela nisem upala dvigniti pogleda. G. Kodrič pa je z roko segel v predal pod klop, izvlekel brošuro, ki sem jo brala, jo dvignil visoko v zrak, pomahal z njo, z drugo roko tlesknil po romanu in zagrmel: »Vse, kar je kaj vredno pri tej stvari, je naslovnica!« Roman je vrgel na mojo mizo in pričel s poukom. Na naslovnici je bila v ozadju risba ženskega akta. Nikoli več ni spregovoril o tem dogodku, meni pa je za večno ostalo v spominu, kako mala dejanja naredijo človeka Velikega.

Ljubezen do učiteljskega poklica mi je bila položena v zibelko. Učitelji, ki so me poučevali v osnovni šoli, so vsak po svoje dodajali kamenčke v ta mozaik. Vpisala sem se na pedagoško gimnazijo in nadaljevala študij na dveh fakultetah, kjer so mi kar dvakrat podelili naziv profesorica.

Janja Toplak

Naša šola, najlepša šola

Prejela sem vaše povabilo, ki me je zelo razveselilo. Zgodb in spominov je iz tistih časov ogromno, ker smo živeli drugače, se družili in imeli radi.

Življenjska zgodba, uspehi in dosežki naj ostanejo v mojem srcu. Ker stanujem v bližini šole, pa z veseljem že 50 let opazujem vaš razvoj in ponosna sem na vas. Moj mož, moja otroka in sedaj že vnuka smo obiskovali in obiskujemo našo šolo, najlepšo šolo na svetu.

Davor Bauman

Vijugasto podčrtano z rdečim svinčnikom

Ko sem prejel vaše pismo, so mi privrele na dan neke dogodivščine, anekdote iz šolskih klopi, ki bi bile morda zanimive za objavo.

Tovariš Jože Kodrič je bil strog in zelo zavzet učitelj slovenščine. Včasih pa je malce pretiraval.

V šolskem spisu z naslovom »Kako sem preživel dan« sem napisal: »Ko sem prišel ob dveh popoldan domov, sem zavil v shrambo in pojedel klobaso s kosom domačega kruha.« Tovariš Kodrič mi je ta stavek z rdečim svinčnikom valovito podčrtal in na rob zvezka napisal: »Kaj nisi imel ob dvanajstih kosila?«

Drugi primer: V telovadnici smo imeli nastop ob 29. novembru, največjem socialističnem prazniku. V šolskem spisu sem napisal, da smo stali ob robu nakazanega odra in zapeli našo himno Hej, Slovani. Spet sem imel z rdečo barvo valovito podčrtano »ob robu nakazanega odra«. »Kako to misliš?« je napisal na rob zvezka tovariš Kodrič. »Tam ni bilo nobenega odra, stali ste na parketu,« me je naslednjo uro prepričeval tovariš učitelj. »Ja, pa je bil! Nakazan je bil s cvetličnimi lonci,« je bil moj odgovor. Ta dialog je tovariša resno vznemiril, nasilno ga je prekinil in zavpil: »Idi ti s tvojimi lonci rakom žvižgat!«

Pa še nekaj o tovarišu Zupancu, priljubljenem učitelju telovadbe. Imeli smo zimski športni dan in spet je bila to tema za šolski spis. Morali smo napisati, kako je potekalo tekmovanje v smuku, ki je bilo organizirano na zasneženi Panorami. Začel sem nekako takole: »Bil je lep sončen dan. Tovariš Zupanc je stal pri zgornjih vratcih in je vsako minuto enega spustil ...«

Tudi to je zbudilo tovariša Kodriča. Z rdečim svinčnikom je valovito podčrtal del spornega stavka »Tov. Zupanc ... je vsako minuto enega spustil«, le da je tokrat na rob šolskega zvezka napisal zame kar neprijetno zahtevo: »Naj pride mama v šolo!« In mama je šla na govorilne ure k tovarišu Kodriču, ki je na pomoč poklical tudi tovariša Zupanca. Kako je potekal razgovor in kakšne so bile posledice zame, si lahko kar mislite.

No, kljub temu ni ostalo nobene zamere. Rad sem hodil v šolo Ljudski vrt, z veseljem in nostalgijo se spominjam tistih časov, predvsem sošolk in sošolcev ter kvalitetnega učiteljskega zbora, ki nam je dal dobro osnovo za nadaljnje šolanje.

Jelica Primožič

Moji spomini na osnovno šolo

Oh, kje je že to. Daleč nazaj, pa vendar se mi včasih zazdi, da so nekateri spomini še prav blizu.

V šolo sem vsa leta hodila z veseljem, čeprav se mi je zgodilo nekaj krivic, ki se jih prav tako dobro spominjam. Bila je razlika, če si bil mestni otrok ali pa podeželski.

Bila sem prva generacija, ki je začela obiskovati »malo šolo«. Imeli smo jo v popoldanskem času, saj so bile dopoldan vse učilnice zasedene. Do šole sem imela 5 kilometrov, ni bilo vožnje z avtobusom, ki bi te dostavil pred šolska vrata, tako kot danes.

Kako pa sedaj v šolo? Imela sem 6 let. Vsak dan prehoditi 10 kilometrov, to bi bilo preveč. In tako se je zgodilo, da me je v šolo vozil moj dedek. To so tudi lepi spomini nanj. Ker imam tri leta starejšega brata, me je pozneje s

kolesom vozil on.

Nekega dne pa izjavi: »Nem te več pela!«

»Zake pa ne?« sem vprašala.

»Ke me zafrkavlejo, da si moja lubica.«

In tako sem morala nekaj časa v šolo peš, dokler nisem v 3. razredu dobila kolesa. Bilo je zelene barve. No, pa ni bilo novo, rabljeno, ampak bila sem vseeno zelo zadovoljna. Še sedaj se spomnim prvega padca z njim, ko sem se peljala v šolo. Odrgnila sem si kolena, ko sem padla po makadamski cesti. Auč, je kar bolelo.

Moja prva skrita ljubezen se je zgodila v 5. razredu, ampak skrita je bila le kratek čas. Kar hitro je zanjo vedelo veliko učencev. Bila sem zagledana v starejšega fanta, ki pa ni vedel za to.

Bilo je pri pouku, začetek ure, ko ravno neham izpolnjevati leksikon. Ti so bili takrat zelo popularni.

Nenadoma zagledam senco nad mojo glavo, bila je učiteljica, ki mi je vzela zvezek. Stopila je do katedra in začela glasno brati vprašanja in odgovore. Ker so bili moji zapisani zadnji v vrstici, sem takoj vedela, da so to moji odgovori.

O, ne, sedaj bo vprašanje: »Kako je ime tvojemu fantu?«

Ko učiteljica prebere odgovor, vsi prasnejo v smeh. Fant je obiskoval višji razred. Že naslednji odmor so sošolci tekli k njemu ter mu povedali zaljubljeno in čisto svežo novico. Kako se je zgodba končala? Tako, da sem se bala nekaj časa hoditi domov iz šole, saj je izjavil: »Povete ji, da jo bon počaka in nabuta.«

Tako zanimiva in kratka je bila moja prva zaljubljenost. In nauk te zgodbe? Nikoli nisem več pisarila po leksikonu.

Milena Zupanič, Brigita Baklan, Alenka Šolar, Alenka Valentin, Nena Šajber: Prijateljstvo, ki traja

Smo generacija, rojena leta 1961. Šola v Ljudskem vrtu je zrasla dobesedno pred našimi očmi. Naši prvi otroški koraki okoli ribnika so bili hkrati sprehod v neposredni bližini gradbišča. »Ko boš velika, boš hodila sem v šolo,« mi je povedala mama. Oh, kako sem se veselila! Ko bom velika ...

Prijateljice, arhiv avtoric

»Veliki« smo postali 1. septembra leta 1968. Takrat sedemletniki in sedemletnice smo se skupaj z mamami in očeti ponosno zbrali pred skoraj novo šolo. Bilo nas je za štiri razrede. Tisti, ki nas je poklicala učiteljica Ela Divjak, smo postali 1.d. Vse vznemirjene in neučakane nas je odpeljala v krasno, svetlo učilnico v pritličju, kjer smo dobili velik »kifelj« z marelično marmelado in sladek malinovec. Tako se je pričelo naše prijateljstvo s šolo, tovarišicami

in tovariši ter seveda s sošolci in sošolkami.

Nekateri smo se poznali že iz vrtca, z drugimi smo se povezali takoj v prvih dneh in tednih pouka, za kar je poskrbela naša tovarišica. Tovariš ali tovarišica smo takrat imenovali vse učitelje in učiteljice pa tudi druge odrasle ljudi. Nena, Biba in Milen(c)a smo bile triperesna deteljica, sošolke že iz vrtca, ki smo kar naprej tičale skupaj. Šola je naše prijateljstvo in tudi prijateljstvo s številnimi drugimi sošolci in sošolkami v osmih letih dobro utrdila. Še danes, dobrih 50 let kasneje, se dobimo, kadar je le mogoče.

»Prišla je tovarišica ravnateljica, vstanite!« nas je nekega dne presenetila razredničarka. Katico Bračko, prijazno sosedo z bližnje Kajuhove ulice, smo do takrat enkrat na teden ali tudi pogosteje poslušali po zvočniku, ki je bil pričvrščen nad tablo v razredu in po katerem nam je ravnateljica dajala navodila za šolsko življenje. Da nas je prišla osebno pozdravit, je bilo veliko doživetje. Stali smo pokončno in mirno, z rokami na hrbtu, niti dihali nismo prav upali. Ona pa prijazno in spoštljivo: »Pridni ste, vzorni, dobro se učite, iz vas bodo zrasli pomembni strokovnjaki.« Kaj le bo, ko bomo veliki?

Naše tovarišice in tovariši so nas polnih osem let usmerjali in nam predajali svoja znanja. Oblikovali so nas v kolegialne sošolce, ki smo kasneje zrasli v vestne, odgovorne in uspešne ljudi, tako da smo lahko danes vsak na svojem področju družbe to, v kar so nas pričeli vzgajati v Osnovni šoli Franca Osojnika, kasneje preimenovani v OŠ Ljudski vrt. Deležni smo bili uravnoteženega razmerja pridobivanja znanja iz vseh področij in telesne aktivnosti, za katero je poskrbela tovarišica Silva Cestnik, ki nas je z veliko zagnanostjo in entuziazmom pripravljala tudi na športna tekmovanja. Z disciplino, naperi in točno določenimi cilji smo dosegali zavidljive rezultate, ki so se že takoj kazali v športu, pridobljeno znanje pa je prišlo do izraza v našem nadaljnjem uspešnem izobraževanju in na poklicnih poteh.

Biba je zdravnica, Nena magistra farmacije, Milen(c)a profesorica slovenskega jezika in novinarka, Alenka V. profesorica biologije, Alenka Š. diplomirana inženirka. Hvala vsem, ki ste k temu prispevali. Hvaležne smo za vsak trenutek, ki smo ga preživeli skupaj, tako v šoli kot zunaj nje. Skozi osem let osnovne šole so nas večkrat premešali – nekateri, ki smo bili v začetku paralelka »d«, smo postali »a«, »b« ali »c« in obrnjeno, kakor so pač narekovale potrebe vzgoje in pouka. To je bila srečna okoliščina, saj nas je tako postalo medsebojno tesno povezanih več kot sto Ptujčanov in Ptujčank, rojenih 1961. Z mnogimi se še videvamo in sodelujemo, z nekaterimi smo prijatelji in prijateljice za zmeraj. Ob listanju šolskih fotografij se spominjamo vsakega sošolca in sošolke posebej in skupnih dogodivščin. Iz teh in vseh drugih trenutkov so zgrajeni mozaiki naših življenj. Hvala.

Hvala tudi za pobudo in priložnost, da smo ob prireditvi »1000 zlatih« to lahko napisale.

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1978 do 1987

- V šolskem letu 1979/1980 stopi v veljavo sprememba šolskega okoliša – 272 učencev se prešola na Osnovno šolo Tone Žnidarič in Osnovno šolo v ustanavljanju (kasneje Osnovna šola Olge Meglič). Na šoli ostane zaposlenih 32 učiteljev.
- V šolskem letu 1980/1981 je k obstoječemu oddelku podaljšanega bivanja organiziran še dodatni oddelek. Vpeljan je rekreativni odmor za učence. Prvič je za šolske novince organiziran sistematski zdravniški pregled.
- Šolsko leto 1982/1983 zaznamujejo poskusi združitve ptujskih osnovnih šol v Skupnost osnovnih šol občine Ptuj, poskus, ki se v praksi nikoli ne uresniči. Oblikuje se novi šolski okoliš. Šola je delno adaptirana: prezida se hodnik v kleti in s tem pridobi učilnico in delavnico za tehnični pouk.
- Leta 1983, po 25 letih, ima šola še vedno izmenski pouk, število učencev pa ponovno narašča (v šolskem letu 1983/1984 šolo obiskuje 694 učencev).

ZLATI ODLIČNJAKI

Šolsko leto: 1977/78

110. Tatjana Šeruga
111. Simona Brlek
112. Leonida Širec
113. Daniela Pernat
114. Milena Erjavec
115. Tatjana Farič
116. Renata Strelec
117. Marta Hedl
118. Milica Šalamun
119. Simona Kolarič
120. Igor Korenjak
121. Izidor Korpar
122. Miran Krivec
123. Andrej Motaln
124. Roman Očišnik
125. Tanja Osterman Renault
126. Leonida Ozimek
127. Brigita Korpar
128. Igor Šeruga
129. Tanja Šmigoc Senčar
130. Vera Šmigoc Ajdič
131. Darija Erbus
132. Branko Urek
133. Suzana Vidovič

134. Dragica Vogrinec

135. Leonida Mesarič

Šolsko leto: 1978/79

136. Simona Berden
137. Lea Florjančič
138. Vesna Hazdovac
139. Rafael Gulin
140. Boris Kovačič
141. Alenka Neudauer
142. Igor Krajnc
143. Milena Arnuš
144. Milena Lutarič
145. Jana Luketa
146. Simona Malger
147. Goran Milošević
148. Andrej Mrgole
149. Sabina Pišek
150. Branko Polanec
151. Tanja Verbančič
152. Jasna Likar
153. Marjeta Toplak
154. Simona Varju
155. Igor Vedernjak
156. Mateja Širec

Šolsko leto: 1979/80

157. Vesna Zupanič
158. Andrejka Debeljak
159. Miško Djurica
160. Cvetka Komel
161. Gabrijela Šegula
162. Samir Hvalec
163. Klementina Jurančič
164. Mirko Kekec
165. Tatjana Kokol
166. Edita Kmetec
167. Samo Korpar
168. Dušan Kovačič
169. Mihaela Kramberger
170. Lidija Dobrajc
171. Dragica Lovrenčič
172. Andrej Menoni
173. Bojan Mihelač
174. Klavdija Petek
175. Alenka Pihler
176. Darja Potočnik Benčič
177. Bojana Predan
178. Natalija Veršič
179. Sašo Sokolič
180. Dorka Šajber

ZLATI ODLIČNJAKI

181. Jelka Terbuc
182. Sanja Veličkovič

Šolsko leto: 1980/81

183. Jolanda Vedlin
184. Darko Briški
185. Roman Čuš
186. Nikolaja Sokolič
187. Andrej Forštnarič
188. Igor Ilec
189. Tamara Kiler
190. Mojca Kerbler
191. Urška Vidovič
192. Jelka Kokol
193. Alenka Kramar
194. Nikolaj Krajšek
195. Andrej Levanič
196. Miro Ljubec
197. Tjaša Meško
198. Simona Meznarič
199. Sonja Simonič
200. Violeta Repec
201. Miran Potočnik
202. Miran Purg
203. Mateja Cigula
204. Mojca Rebernak
205. Milan Stojičević
206. Viktorija Šuligoj
207. Irena Ljubec

Šolsko leto: 1981/82

208. Alenka Vrbančič
209. Vladimir Bezjak
210. Majda Breg
211. Nives Cimerman
212. Franc Čeh
213. Simona Habjanič
214. Vojko Ilec
215. Jožica Bigec
216. Dragica Kavčič
217. Oto Kolednik
218. Robert Magdič
219. Karin Malešič
220. Darija Mislovič
221. Odon Planinšek
222. Andrej Rašl
223. Boris Repič
224. Marjetka Sluga
225. Andrej Šarc

226. Zdenka Šumandl
227. Anita Malovič
228. Sergej Težak
229. Vlasta Vučinič
230. Simona Županc

Šolsko leto: 1982/83

231. Stanislava Toplak
232. Suzana Cmrekar
233. Nataša Topolovec
234. Ksenija Horvat
235. Mirela Ivetič
236. Nataša Drummond
237. Eva Brecelj
238. Mitja Kampuš
239. Jasna Kokol
240. Valerija Kokol
241. Karel Korošec
242. Dušan Lunder
243. Robert Merc
244. Majda Meško
245. Bojan Mislovič
246. Branka Petek
247. Damijan Petek
248. Julija Tepeš
249. Dušanka Sever
250. Simona Gnilšek
251. Blanka Širovnik
252. Alenka Zajc
253. Dominika Weigl

Šolsko leto: 1983/84

254. Selena Bombek
255. Jasna Babič Čuš
256. Slavko Dokl
257. Anton Galun
258. Tatjana Hočurščak Sternad
259. Aleksander Kuhar
260. Miran Lešnik
261. Tadej Pajič
262. Darko Petek
263. Maja Planinšek
264. Vida Toplak
265. Natalija Rogina
266. Denis Bosnar

Šolsko leto: 1984/85

267. Miran Čeh
268. Aleš Benkovič
269. Anita Hedl

270. Karin Hojker
271. Matjaž Malešič
272. Metoda Meško Žitnik
273. Andrej Mršek
274. Matjaž Murko
275. Metka Stojičević
276. Mojca Šeruga
277. Polonca Šimenko
278. Stanislava Vauda
279. Tanja Vaupotič
280. Iris Mlakar

Šolsko leto: 1985/86

281. Jure Bojnec
282. Aleš Fras
283. Simona Fridl
284. Nada Jeza
285. Alenka Juršič
286. Darinka Kamenšek
287. Tatjana Kuhar
288. Simona Lacko
289. Mojca Muršič
290. Zoran Stojanovič
291. Ante Šoda
292. Lidija Tumpej
293. Sabina Fijan

Šolsko leto: 1986/87

294. Anita Golob
295. Iza Ciglencečki
296. Klavdija Kolarič
297. Nina Meško
298. Sabina Dokl
299. Tina Perger
300. Lidija Tušek
301. Alenka Zelenko
302. Petra Zelenko
303. Igor Weigl

Leonida Mesarič

8. b

Osnovno šolo Franca Osojnika sem začela obiskovati v šolskem letu 1970/71. Šola mi je bila dobro znana, saj smo se v parku s starši večkrat sprehajali. Imela sem še to srečo, da je to šolo obiskoval tudi moj sedem let starejši brat. Tako sva tisto jesen začela obiskovati brat osmi in jaz prvi razred.

V prvem razredu me je učila Jožica Korpar. Vsak si zapomni učiteljico iz prvega razreda. Moja je imela lepo frizuro, saj je imela lase spete in lepo počesane. V drugem razredu me je učila učiteljica Debeljakova in nato učiteljica Simoničeva. Tako sem počasi prišla na predmetno stopnjo, kjer se je zahtevalo več znanja, imeli pa smo tudi več učiteljev.

8. b, arhiv avtorice

Osnovna šola Franca Osojnika je imela tudi svoj vrt. Dobro se spomnim praktičnega pouka pri gospodinjstvu, ki je obsegalo tudi sajenje solate. Učiteljica nam je rekla, da moramo k temu delu pristopiti zelo resno, saj si bo pri vsaki solati zabeležila, kdo jo je posadil, in nato spremljala, če raste ali ne. Seveda je hitrost rasti vplivala na oceno. Na koncu smo imeli vsi zelo lepe ocene.

Postala sem predsednica razreda in to nalogo opravljala do konca. Bila sem povabljena na sestanke v zbornico, kjer sem lahko zagovarjala svoj razred tudi, če smo kaj ušpičili. Tako smo prišli do valetе, se poslovili in vpisali v nadaljnje izobraževalne programe.

Svojo pot sem nadaljevala na Gimnaziji Ptuj, nato na Pravni fakulteti v Mariboru in v Ljubljani, kjer sem opravila strokovni izpit za bibliotekarja. Zaposlila sem se v knjižnici Ivana Potrča na Ptujju v mladinskem oddelku, kjer sem zaposlena še danes. V knjižnici si izposojajo knjige otroci iz vseh osnovnih šol. Včasih jih vprašam, katero šolo obiskujejo. Dostikrat je odgovor Osnovno šolo Ljudski vrt. Vprašam jih tudi, ali vedo, da na njihovi šoli obstaja zlata knjiga odličnjakov in da se je res vredno potruditi, da bodo vanjo vpisani tudi oni. Samo z branjem in znanjem bodo lahko osvajali svet in prestavljali meje.

Tako sem na nek način tudi preko svojega dela ostala povezana z Osnovno šolo Ljudski vrt. Vsi skupaj se trudimo za dobrobit vseh otrok, da čim več berejo, saj je branje potovanje in vsem otrokom želimo, da potujejo čim več.

Lea Florjančič

Lepi spomini na vse

Imam vse polno krasnih spominov na sošolce, tovariše in tovarišice, na vse. Zraven pouka smo zelo uspešno sodelovali na tekmovanjih iz znanja in na drugih področjih.

Šolo sem zastopala v atletiki, prvi pomoči, nastopala sem s folklorno skupino, pela na pevskih revijah v Celju in opravila številne nastope s pevskim zborom pod vodstvom g. Pulka.

Nepozabna je tudi Kurirčkova pošta, ko smo tekli preko Grajene, Mestnega Vrha nazaj v Ljudski vrt. Bila sem tudi aktivna tabornica, imeli smo pogosta srečanja s taborniki iz pobratenih občin.

Koliko ur pouka smo na razredni stopnji preživeli igraje na gričkih v Ljudskem vrtu ... koliko osmic smo pri telovadbi pretekli okoli ribnika, kolikokrat smo pretekli trim stezo ... koliko gred smo opleli in kamenja okoli šole pobrali pod Cvetkovim nadzorom. Tudi v kuhinji smo morali pomagati, v času kosila smo pomivali posodo. Nepozabni so pohodi v Mostje ter obvezno sodelovanje in zastopanje šole na pustnem karnevalu.

Z veseljem sem obiskovala OŠ Franca Osojnika v času, ko je bil ravnatelj g. Ivo Težak. S svojimi sodelavci je poskrbel za to, da smo dobili veliko znanja, izkušenj ... in ogromno lepih, nepozabnih spominov. V našem razredu nas je bilo kar 15 ali 16 od 31 vseh osem let odličnih.

Kurirčkova pošta, arhiv šole

Dorka Šajber

Obšolske dejavnosti

V času osnove šole sem bila predsednica Pionirske hranilnice. Bila sem tudi aktivna v pevskem zboru, kjer je g. Pulko rad potegnil za »ta sladke«, če smo »fušali« ali klepetali, pri folklori sem plesala s pokojnim Miranom Medvedom. Sodelovala sem v gimnastičnem krožku (zmagovala sem na občinskem nivoju in trenirala gimnastiko pri ga. Lepejevi), za šolo sem tekmovala v atletiki (skok v daljino in teki), na občinskem in republiškem krosu, plavanju...

»Tršica« za telovadbo, ga. Cestnikova, mi je že takrat določila, da se moram po opravljeni gimnaziji vpisati na Fakulteto za šport v Ljubljani. Tako sem tudi storila. Sedaj sem izredna profesorica in delujem na predmetu Plavanje in vodne aktivnosti.

Dr. David Bedrač

20 + 8 = 28

Letos teče moje dvajseto leto učiteljevanja v OŠ Ljudski vrt Ptuj. Če k temu dodam še osem let obiskovanja te šole, ko sem bil še učenec in se je imenovala OŠ Franca Osojnika Ptuj, sem doslej v teh prostorih prebil skoraj osemindvajset let svojega življenja; skoraj dve tretjini življenja.

Seveda so se prostori od takrat zelo spremenili. Šola je postala prostornejša, sodobnejša, svetlejša ... Obogatila se je z veliko in dobro založeno knjižnico, računalniško učilnico, marsikateri prostori so sedaj drugje, kot so bili takrat. Spominjam se recimo, da je bila zbornica nekoč tam, kjer je danes daljši hodnik, ki iz avle vodi proti šolski »čvekalnici« in mali telovadnici. Ob tem me takoj preplavi spomin, kako ponosni smo bili, ko smo bili dežurni učenci. Kako pomembni smo se počutili!

In s kakšnim strahospoštovanjem sem šel proti zbornici ali pisarni ravnatelja, ko me je kdo poslal, da moram kot dežurni učenec prenesti kakšno informacijo ali obvestilo. Ko so se odprla vrata zbornice, sem strahoma povedal, po kaj sem prišel. Učitelji so sedeli okoli mize, kramljali, nekateri so kadili, da se je po prostoru vil dim, do nosnic

je kar odločno rezal vonj po cigaretah.

Ko danes, kot učitelj, odprem vrata zbornice, so otroci sproščeni. Ni čutiti takega strahospoštovanja z njihove strani, a je to vendarle spoštljivo trkanje na vrata, radovedni pogledi v notranjost tega posvečenega prostora, ki mu še danes pripisujem posebno mesto. Danes o dimu in kajenju v zbornici seveda ni ne duha ne sluha, na mizi je sadje, učitelji pa po navadi tekajo sem in tja, lovijo zadnje minute med eno in drugo šolsko uro, kaj kopirajo, urejajo, se posvetujejo in razglabljajo o tem ali onem.

Kot tudi sam razglabljam, ta hip, ko to pišem in »kopljem« po spominih ...

Koliko jih je! In vsi so prijetni. Obdani so z nekim posebnim občutkom varnosti, pripadnosti, s čustvi, ki so se, potem ko smo šli naprej v srednjo šolo in na fakultete, nekako spremenila. Spominjam se, kako smo včasih goljufali pri športni, ko bi morali preteči celo trim stezo, pa smo posedali na klopi v gozdu, dokler nas ni učitelj Čuš zalotil in potem smo tekli, tekli, tekli ...

Kot sem tekal v prvem razredu po učilnici jaz. Takrat sem bil precej živahen otrok, kasneje pa morda preveč umirjen in priden. Prav z veseljem bi ušpičil kakšno več, če bi se lahko vrnil nazaj v času in prostoru – a tega kot učitelj dandanes seveda ne smem preglasno reklamirati.

Dobro se spominjam tudi potepanja naokrog po Potrčevi in drugih literarnih poteh z učiteljico Dabič, pa ogromne silhuete učitelja Cvetka za tehniko, ki smo se ga bali, ko je kaj povedal malo glasneje; spominjam se obiskovanja pevskega zbora in učitelja Pulka, spominjam se odličnih šolskih ur fizike pri učitelju Petroviču, kako navdihujoče je opravljal svoje delo! Nič manj predana ni bila njegova žena, učiteljica Petrovič, ki je učila naravoslovje in kemijo. Oboževal sem ure matematike pri učiteljici Svenšek in biologijo, ki jo je poučevala učiteljica Perger.

Najbolj zanimivo pa je bilo, ko sem kasneje, potem ko sem pričel opravljati delo učitelja še sam, dobil tudi sodelavce, ki so me nekoč poučevali in sem se le stežka navadil na tikanje in nov občutek, da to sedaj ni več učitelj iz moje preteklosti, temveč pedagoški kolega. V večini primerov mi tikanje preprosto ni steklo ...

Spominjam se seveda tudi učiteljic od prvega od petega razreda (Gaberčeve, Debeljakove, Zadravčeve, Težakove in Ivanušove); tega, da sem veliko nastopal in da sem veliko bral svoje pesmi, ki sem jih pričel pisati še pred pričetkom osnovne šole. Kako prijetno je bilo slišati pohvalo kakega od sošolk in sošolcev ter učiteljev! To me je navdihovalo in gnalo naprej!

Kot me navdihuje spomin na vse, ki smo prebijali čas skupaj v šolskih klopih takrat, in na vse, ki sem jih kadarkoli v teh dvajsetih letih poučeval. In če smo tisti, zapisani v knjigo zlatih odličnjakov, morda dosegli lep rezultat in določeno žlahtnost, je nujno poudariti, da je tista prava žlahtnost pravzaprav v vsakem človeku, v vsakem od nas, ki smo bili kdaj del te zgradbe. Ker v vsakem človeku je veliko neprecenljivega »zlata«, samo videti ga moramo.

Kot vidim danes mojo, našo šolo – zelo uspešno in ustvarjalno! In le želim si lahko, da bi prav vsak učenec, kadar se spominja osnovnošolskih časov, s prijetnimi občutki rekel, da je to njegova šola in da je v njej preživel zelo lepe čase.

Šolska knjižnica, šolski arhiv

Eva Brecelj Utrinek

Ob misli na osnovnošolska leta v meni najprej prijazno zazveni topel spomin na našo srčno učiteljico, ki je bila hkrati zadnji dve leti in pol tudi moja razredničarka, gospo Anico Petrovič, in njenega soproga, gospoda Jožeta.

Osnove naravnih zakonitosti sta nam podajala z navdušenjem, ki smo ga doživljali tudi učenci, čeprav morda nismo bili najbolj nadarjeni. Gospa Anica nam je radovednost glede narave pred domačim pragom zbujala z raziskovalnimi nalogami, ki smo jih pri biološkem krožku »njeni krožkarji« opravljali s pomočjo revije Pionir (kasneje se je preimenovala v Geo). Delali smo kemijske poskuse z rdečim zeljem, popisovali mahove in lišaje (indikatorje čistosti ozračja), prehodili Pohorje in spotoma spoznavali njegovo kamninsko sestavo ter rastlinstvo ... Sama sem prav od blizu spoznala tudi pohorske ose, ki so se mi zapletle v lase (pa se je vseeno splačalo, saj mi je potem prijatelj Andrej nosil nahrbtnik še celo pot do avtobusa). Obiskali smo Olševo, čeprav je lilo kot iz škafa. Tudi to je bila zanimiva izkušnja v naravi. V hribe nas je vedno spremljal tudi gospod Jože – prav tam smo spoznali, da v resnici ni tako »hud«, kot smo mislili pri urah fizike.

Oba sta tiste, ki smo se odločili za srednjo naravoslovno šolo, kvalitetno pripravila, tako da smo sprejemni izpit uspešno opravili.

Res sem jima hvaležna.

Iris Mlakar (Zupanc) Pustna povorka

Na osnovno šolo imam zelo lepe spomine. Spominjam se raznih tekmovanj, ki sem se jih udeležila, planinskih izletov z razredničarko Viko Dabič, dela v knjižnici, razvijanja slik v šolski temnici, tudi dela v kuhinji oz. na vrtu. Veliko, veliko je lepih spominov.

Še prav posebej lep spomin pa imam na 7. razred. Pred seboj imam sliko, ko v učilnici čakamo na pouk in se na vratih pojavi učiteljica Marika Perger. Pokliče me in mi vsa resna naroči, naj pridem ven. Seveda so vsi mislili, da sem kaj ušpičila. Zunaj mi je povedala, da sem bila izbrana za pustno povorko, na kateri je naša šola predstavljala Jugoslavijo na olimpijskih igrah, jaz pa bi naj nosila tablo. Hkrati mi je naročila, da tega ne smem nikomur povedati. Vsi so me spraševali, kaj je narobe, jaz pa sem morala biti tiho. Niti najboljši prijateljici Mimi nisem upala povedati. Še danes imam v spominu, kako sem bila oblečena: bele škornje, belo jakno, ker smo imeli doma pletilni stroj, mi je mami spletla bel triko, tunika je bila sinje modre barve z belo »krznenno« obrobo, dobila sem belo kučmo, ki so jo zašili prav zame, in bele rokavice. Ko sem se pogledala v ogledalo, se mi je zdelo, da sem prav takšna, kot so bila dekleta na olimpijskih igrah. Na ptujski pustni povorki, 4. marca 1984, sem bila zelo vesela in izredno ponosna, da sem ravno jaz lahko stopala na čelu naše šolske povorke.

Pustna povorka (1975), arhiv šole

Branka Petek

Recitatorski krožek z učiteljem Kodričem

Rojena sem leta 1968. To je bilo leto praške pomladi, leto divjanja vietnamske vojne, leto atentata na Martina Luthra Kinga, ki je povzročil val rasnih nemirov v ZDA, leto, v katerem je RTV Ljubljana prvič predvajala večerna poročila v slovenskem jeziku, leto pariških študentskih demonstracij, ki so jim sledile študentske demonstracije v Beogradu in drugih jugoslovanskih mestih, leto začetka nasilnih nemirov na Severnem Irskem in leto, v katerem je NASA izstrelila prvo odpravo s človeško posadko. Leto 1968 ni bilo kar eno leto. Bilo je leto, ki se ga spominjamo po marsičem in takrat se je začela tudi moja zgodba.

Mami mi je povedala, da so me vzgojiteljice že na nastopih v vrtcu pošiljale na oder, da sem odpela in odrecitala točke, ki jih moji vrstniki in vrstnice zaradi treme in strahu niso zmogli. Tako je bil kakšen nastop bolj moj nastop kot nastop cele skupine. Tudi pri skupinskih točkah je bilo očitno, da sem bila najbolj glasna in sem se na odru počutila kot doma.

V osnovni šoli me je že kmalu našel učitelj slovenščine in nemščine, tovariš (ali bi morala pač napisati gospod?) učitelj Jože Kodrič. Zanimivo je, da me ni nikoli poučeval in res se ne spomnim, kako in kdaj je opazil, da sva z odrom velika prijatelja. Od takrat sem recitala partizanske, revolucionarne in domoljubne pesmi na vsaki šolski, krajevni in občinski proslavi, pa na proslavah zveze borcev, otvoritvah s samoprispevki zgrajenih šol in vrtcev, proslavah Zveze pionirjev ... To so bili namreč časi, ko smo proslave in slovesnosti jemali resno. Noben praznik ni minil brez pevskega zbora, ki je gromko odpel himno, nastopa folklorne skupine in seveda zanosnih recitacij pesmi, ki so v poslušalcih zbujale domoljubna čustva.

V recitatorskem krožku pri učitelju Kodriču ni bilo šale in tudi listov z besedili ne. Vse pesmi smo deklamirali na pamet in pri tem pogumno zrlimo množico naravnost v oči. Učitelj Kodrič je vedno rekel: »Glej publiko! Vsak mora imeti občutek, da govoriš prav njemu!« In sem ... in sčasoma me ni bilo strah in ni mi bilo nerodno. Nemaokrat si je kakšna od poslušalk pri »Samo en cvet, en češnjev cvet, dehteč in bel odlomi moja draga ...« na skrivaj otrla solzo. To so bili časi!

Postala sem profesorica angleščine in francoščine. V življenju sem delala veliko različnih stvari in pogostokrat sem morala nagovoriti polne učilnice in tudi polne dvorane ljudi. Na oder še vedno prihajam brez listov in publiko zrem naravnost v oči. Velikokrat se spomnim na učitelja Kodriča in na devet kitic neskončno dolge Šeste ofenzive.

Stanka Vauda Benčević

Pravo gojišče za moj ustvarjalni duh

Moji spomini na takratno Osnovno šolo Franca Osojnika, danes Ljudski vrt, so zelo lepi, sončni in srčni, polni zanimivih iskrivih trenutkov in dogodkov. Imela sem idilično pot do šole skozi majhen, ljubek gozdiček, ki ga danes žal ni več, mimo hiš, travnika na griču, manjšega blokovskega naselja. Na tej kratki poti sem po poti pobirala eno do tri sošolke in skupaj smo priklopetale v šolo. Šola še zmeraj stoji na zame čudoviti lokaciji zraven takrat sicer drugačnega, precej naravnega ribnika, po katerem smo se pozimi drsali, ker je bil globoko zamrznjen. V tistih časih se je to velikokrat zgodilo. In gozdiček ob njem, ki se je nadaljeval v večje gozdno popotovanje, je predstavljal tako zame kot za vse nas čudovito naravno igrišče, učni prostor, kjer smo v stiku z naravo spoznavali svoje spretnosti, vsa drevesa in zelenje, ki nas je obdajalo.

Odlično sem se počutila v prvih štirih razredih, kjer so me poučevale čudovite ženske z izrednim čutom in posluhom za nas učence, bile so polne ljubeče, predane energije. Moram priznati, da sem jih resnično oboževala in da imajo zame še zmeraj poseben prostor v mojem srcu. Anica Šeruga nam je v prvem razredu s svojo prijaznostjo božala mlade dušice, prav tako Trezika Gabrovec v drugem razredu, Marija Plohl v tretjem razredu in Miranda Težak v četrtem razredu.

Baje sem bila vedoželjen otrok, zanimalo me je veliko stvari, zato z mano ni bilo težav. Učnemu programu sem sledila z zanosom in zanimanjem. V šestem razredu sem med drugim pomagala svoji učiteljici drugega razreda pri poučevanju matematike. Lahko sem sestavljala, razdelila in popravljala matematične teste, kar se danes ne bi moglo in smelo zgoditi, zame pa je bilo to takrat krasno doživetje, polno odgovornosti in motiviranosti.

Vedno sem si želela mucka. Doma nad to idejo niso bili preveč navdušeni in ko sem bila v prvem razredu odlična, sem si sama prinesla nagrado domov. Po pouku sem namreč s sošolko Gordano šla k njej domov, kjer je bilo polno mladih muckov. Enega sem si izbrala, Mikija, ki smo ga vsi doma vzljubili in nas je kar nekaj let navduševal s svojimi mačjimi dogodivščinami.

Ker sem rada risala, sem bila zraven doma tudi v šoli deležna izredne podpore, navdušenja in očaranosti učiteljic. Te so me na moji ustvarjalni, kreativni poti vsaka po svoje spodbujale, predvsem Anica Trafela, moja takratna razredničarka in učiteljica likovnega pouka. Ko smo nekega sončnega dne po opazovanju risali zgradbe v starem mestnem jedru, me je navdahnila z izjavo, da tako kot sem narisala to risbo jaz, ona ne bi zmogla in znala. Te besede so me zaznamovale, me motivirale in spodbudile, da sem sledila svoji z nenehno kreativnostjo prepleteni poti.

Rada sem obiskovala vse mogoče krožke, interesne dejavnosti, ki jih je bilo takrat veliko, in zanimalo me je vse – od matematike, zgodovine, ročnih del do tabornikov in popotovanj naokoli s svojo učiteljico in razredničarko v sedmem in osmem razredu Anico Petrovič. Ta nam je kot učiteljica kemije in biologije tudi pri biološkem krožku znala čudovito pričarati bližnjo okolico – od občudovanja gozdov, jas, travnikov in Pohorja do sprehodov ob Pesnici in opazovanja redkih vrst cvetlic, divjih tulipanov ...

Globoko v spominu in nepozabna so predavanja in razlage učiteljice geografije in zgodovine Fanike Hočurščak. Imela je izreden dar za slikovit prikaz in predstavitev teh dveh predmetov, ki sta bila ravno zaradi tega nadvse zanimiva. Še zmeraj vidim vse te slike, filme, ki so se mi prikazovali in pojavljali ob njenih razlagah, kot da sem sredi teh dogajanj jaz sama ter jih zato vidim in razumem še danes.

Tej šoli, spodbujanju, motiviranju krasnih učiteljev, prijetnemu okolju v razredu, polnem raznovrstnih karakterjev mojih tedanjih sošolcev, razumevanju in ljubezni svojih staršev sem lahko hvaležna, da sem imela možnost slediti svojim sanjam in željam v življenju in da sem lahko veliko tega, kar sem si želela, tudi uresničila.

Kako zelo je pomembno okolje, v katerem rastemo, se izobražujemo in razvijamo, se velikokrat sploh ne zavedamo. Na tej naši razgibani življenjski poti so pomembni tudi posamezniki – sošolci, pedagogi, razumevajoči starši – in ugoden splet okoliščin, ki nas peljejo tja, kakor smo namenjeni.

Tadej Premužič

Lepi, sladki spomini

Razmišljal sem, kaj je tisto, kar bi lahko prispeval za ta zbornik. Spominov je veliko. Najbolj so mi ostali v spominu šolski dogodki, kot so šolske prireditve, na katerih sem v nižjih razredih v plesanju oponašal Michaela Jacksona in potem so mi vsi sošolci pravili kar »Jackson«. V spominu imam tudi tekmovanje v tehničnem risanju v programu Caddy, na katerega nas je pripravljala sin takratnega ravnatelja g. Težaka. Takrat sem v Mariboru dobil prvo nagrado, na državnem tekmovanju v Celju pa sem bil tretji.

Prav zmeraj, ko se sprehajam po Ljudskem vrtu, po gozdu in trim stezi, se spominjam jutranjih telovadnih ur, ko smo v toplejših mesecih imeli ogrevalni tek po trim stezi, nato pa nadaljevali na igrišču nogomet ali košarko.

Spominjam se revije ali tekmovanja folklornih skupin v Cankarjevem domu, kjer sem šolski pevski zbor spremljal s kitaro, takrat mi je g. Ladislav Pulko zaupal »vodenje« zboru, saj sem bil ob igranju kitare tisti, ki je zboru pokazal, kdaj morajo vstopiti in začeti peti.

Veliko je lepih, sladkih spominov. Če bi brskal globlje, bi jih zagotovo našel za veliko strani zbornika in verjamem, da tako tudi vsak, ki je obiskoval OŠ Franca Osojnika oziroma Ljudski vrt.

Igrala, šolski arhiv

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1988 do 1997

- V šolskem letu 1989/1990 je poleg rednega dodatnega pouka vpeljana tudi skrb za nadarjene učence v obliki diferenciacije.
- V šolskem letu 1990/1991, ko je na šoli 712 učencev v 24 oddelkih, postane Osnovna šola Franca Osojnika Javni zavod Osnovna šola Franc Osojnik. Prvič je organiziran otroški parlament, šola se vključi v državni projekt treh ocenjevalnih obdobj.
- 10. marca 1992 se šola preimenuje v Osnovno šolo Ljudski vrt Ptuj. Odtlej na ta dan praznuje dan šole. Na šoli poteka prvi projektni teden, ki učence in učitelje poveže na različnih področjih – šport, tehnična vzgoja, novinarstvo, zgodovina, kuhanje ...
- Šola začne izdajati obvestila o šolskem delu.
- V šolskem letu 1993/1994 (35 let šole) dobi šola računalniško učilnico in šolsko knjižnico (v nekdanjem biološkem kabinetu). Izda Jubilejni zbornik (urednica Sonja Dežman), v Zlato knjigo (prvič predstavljena na svečani prireditvi ob dnevu šole 10. marca 1994) pa vpiše 400 odličnjakov.
- 13. julij 1994: položitev temeljnega kamna ter začetek obnove in dozidave obstoječega šolskega poslopja, ki traja do decembra 1995.
- V šolskem letu 1994/1995 prvič po daljšem času izide prva številka literarnega glasila Čar besede moje (nekoč Nagelj). Urednica je Sonja Dežman (kasneje uredništvo prevzame Irena Pukšič, v letu 2005 pa dr. David Bedrač). Izid vsake številke odtlej obogati tudi literarni večer kot javna prireditev, ki ga ob mladih avtorjih sooblikujejo tudi glasbeno in likovno nadarjeni učenci.
- 24. oktober 1996: svečana otvoritev obnovljene in nadzidane šolske stavbe. Šola še vedno ne izpolnjuje pogojev za prehod v devetletko, saj potrebuje najmanj 12 dodatnih učilnic, telovadnico, kuhinjo in knjižnico.

ZLATI ODLIČNJKI

Šolsko leto: 1987/88

- 304. Dalida Bombek
- 305. Vladimir Djurica
- 306. Barbara Gorjanc
- 307. Polona Holc
- 308. Urška Horvat
- 309. Mojca Miholič
- 310. Nataša Kante
- 311. Danijel Kokol
- 312. Nataša Kokol
- 313. Daniel Korenjak
- 314. Petra Kovač
- 315. Renata Merc
- 316. Vanja Meško
- 317. Tamara Kramberger
- 318. Nataša Čuš
- 319. Marijan Ostroško
- 320. Tamara Primc

- 321. Valerija Petrincec
- 322. Melita Reberc
- 323. Renata Šori
- 324. Aleš Vobner
- 325. Matija Zajšek

Šolsko leto: 1988/89

- 326. Blaž Brodnjak
- 327. Evald Kranjčević
- 328. Rahela Simonič
- 329. Dunja Kukovec
- 330. Miroslav Luci
- 331. Polonca Majcenovič
- 332. Aleksander Marsenič
- 333. Sabina Meznarič
- 334. Mitja Muršič
- 335. Petra Šparl
- 336. Tadej Toš
- 337. Konrad Visočnik

- 338. Dejan Zdravec

Šolsko leto: 1989/90

- 339. Samo Bauman
- 340. Damijan Breznik
- 341. Lovrenc Cvetko
- 342. Vanja Dragar
- 343. Emanuela Grabrovec
- 344. Bojana Kostanjevec
- 345. Polonca Krajnc
- 346. Primož Kušar
- 347. Dejan Lah
- 348. Jasna Malešič
- 349. Maja Pelcl
- 350. Robert Polanec
- 351. Kristijan Pralija
- 352. Tomo Sokolič
- 353. Matjaž Šmigoc
- 354. Mihaela Žigman

ZLATI ODLIČNJKI

Šolsko leto: 1990/91

- 355. Jerneja Bene
- 356. Vida Bojnec
- 357. Miroslava Gašparič
- 358. Marinka Klinc
- 359. Petra Korpar
- 360. Jaka Kranjčevič
- 361. Boštjan Kreutz
- 362. Lucija Kušar
- 363. Aleksandra Majdič
- 364. Simona Menoni
- 365. Mojca Menoni
- 366. Mojca Mršek
- 367. Sonja Peklič
- 368. Helena Vidovič
- 369. Petra Vrabl
- 370. Vanja Zajc

Šolsko leto: 1991/92

- 371. Kristijan Cafuta
- 372. Alenka Cvetko
- 373. Vesna Čeh
- 374. Ines Čuš
- 375. Rebeka Džanković
- 376. Igor Gajšek
- 377. Jerneja Kokol
- 378. Natalija Korada
- 379. Boštjan Korenjak
- 380. Mateja Letič
- 381. Anemarija Masten
- 382. Branko Pirš
- 383. Tadeja Potočnik
- 384. Suzana Simonič
- 385. Mihael Toš
- 386. Mitja Učakar
- 387. Nina Vrtilč

Šolsko leto: 1992/93

- 388. Jure Ačimovič
- 389. David Bedrač
- 390. Tine Brodnjak
- 391. Robert Čajič
- 392. Uroš Černivec
- 393. Iva Krajnc
- 394. Boštjan Kranjec
- 395. Barbara Matijević
- 396. Mojca Merc

- 397. Gregor Podkrižnik
- 398. Darija Šmigoc
- 399. Primož Šparl

Šolsko leto: 1993/94

- 400. Maja Ferčič
- 401. Aleš Goričan
- 402. Katja Grobovšek
- 403. Stane Hebar
- 404. Matic Klemenčič
- 405. Bojana Kovačič
- 406. Katja Kolarič
- 407. Matejka Križan
- 408. Julija Kušar
- 409. Miroslav Mihalič
- 410. Robert Mihalič
- 411. Mojca Muhič
- 412. Viktor Napast
- 413. Svetlana Petrinec
- 414. Zlatko Stopinšek
- 415. Metka Šijanec
- 416. Lea Štebih
- 417. Maja Štebih
- 418. Tomislav Varjačič

Šolsko leto: 1994/95

- 419. Urška Berlič
- 420. Marjana Bigec
- 421. Jelka Ciglencečki
- 422. Mateja Čuček
- 423. Barbara Domiter
- 424. Vesna Fištravec
- 425. Črtomir Goznik
- 426. Matej Hostnik
- 427. Janja Jurkovič
- 428. Mitja Kores
- 429. Alenka Kostanjevec
- 430. Nina Maračič
- 431. Renata Petek
- 432. Aljoša Požgai
- 433. Anja Prislan
- 434. Barbara Prislan
- 435. Maja Rašl
- 436. Miran Ribič
- 437. Vesna Šok
- 438. Peter Šemnički
- 439. Polonca Šemnički
- 440. Bernardka Tikvič

- 441. Rok Vertič
- 442. Žiga Žigman

Šolsko leto: 1995/96

- 443. Sara Bauman
- 444. Nika Brumen
- 445. Nuška Gajšek
- 446. Maša Gulin
- 447. Sandra Jankovič
- 448. Tamara Jankovič
- 449. Urška Jurič
- 450. Saša Kolbl
- 451. Aljaž Novak
- 452. Tadej Premužič
- 453. Andreja Stajnko
- 454. Mojca Šoštarich
- 455. Barbara Štumberger
- 456. Miloš Tarbuk
- 457. Nina Varjačič
- 458. Aleksander Lorenčič
- 459. Dejan Majcen

Šolsko leto: 1996/97

- 460. Polona Ambrožič
- 461. Eva Cafuta
- 462. Tina Cvetko
- 463. Urška Fajt
- 464. Olivija Fijan
- 465. Katja Filipič
- 466. Matjaž Finžgar
- 467. Nina Goznik
- 468. Srečko Herga
- 469. Mojca Hebar
- 470. Jasna Horvat
- 471. Maja Illec
- 472. Anja Kaisersberger
- 473. Matjaž Kekec
- 474. Iva Klemenčič
- 475. Maja Klemenčič
- 476. Tanja Kmetec
- 477. Barbara Kresonja
- 478. Mateja Lapuh
- 479. Dušanka Murko
- 480. Maja Rosič
- 481. Tamara Slatič
- 482. Dušanka Šekuljica
- 483. Alja Toš
- 484. Karmen Teskač

ZLATI ODLIČNJAKI

485. Smiljan Vidovič
486. Alenka Jakomini
487. Matej Pšajd
488. Urban Vertič

Šolsko leto: 1997/98

489. Aleš Adamčič
490. Janja Čeh
491. Nadja Dobrijevič
492. Andrej Glaser
493. Emanuela Hojnik

494. Nina Jakomini
495. Mojca Janžekovič
496. Vanja Janžekovič
497. Boštjan Kovač
498. Tomaž Kranjec
499. Tina Lukman
500. Petra Markotič
501. Niko Merc
502. Tadeja Mohorič
503. Simona Muršec

504. Mitja Ogrinc
505. Tine Peld
506. Daniela Popov
507. Miha Požgai
508. Aljaž Selinšek
509. Sanja Selinšek
510. Tominc Primož

Žiga Žigman

Spomini na osnovno šolo

Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj mi je ostala v zelo lepem spominu. To so spomini na odraščanje, mnoga prijateljstva, dogodivščine ter začetek učenja. Izkušnje in znanja, ki sem jih pridobil, so bili odlični temelji za nadaljnji razvoj. Iskrena hvala vsem učiteljem in zaposlenim za potrpežljivost, odpuščanje, uvidevnost, razumevanje ter trud, kreativnost in spodbujanje pri predajanju znanja in vzgoji.

Žiga Žigman, dr.med., specialist travmatolog, arhiv avtorja

Simona Menoni Muršič

Razmišljanje

Življenje se zdi kot splet naključij in odločitev. Kaj neki je skrivnostno počelo, ki odloči, kje in komu se bomo rodili ter kdo in kakšni bodo ljudje, ki jih bomo na svoji poti srečevali? So to rojenice, je to Bog, vesoljna iskra ali pa mora biti tako, ker je tako zapisano v naši knjigi življenja?

Ko se oziram nazaj, se sprašujem, kaj je bilo v mojem življenju najbolj usodnega in je najodločneje načrtalo moj nadaljnji razvoj ter v meni prebujalo zavedanje, kdo pravzaprav sem in kaj me izpolnjuje. Ob tem, da sem se rodila v ljubeč dom, poln slik, starih predmetov in vonja po barvah, ugotavljam, da so me najbolj zaznamovali ljudje, ki so vstopali v moje življenje. To so bili tudi »učitelji«. In to ne le v tistem ozkem pomenu besede, ki označuje poklic, ki ga nekdo opravlja, ampak v polnosti, v vsej globini, ki jo premore beseda učitelj. Biti poklican za nekoga, mu predstavljati kašipot, svetlobo in luč, ki vabi v življenje. Biti tukaj, ko tisti, ki ga spremljaš, pada in se pobira, ko ugašajo iluzije o pravičnem svetu. Biti tisti, ki plast za plastjo odstira prah, ki se je morda nabral na duši, ki več ne ve, katera pot vodi nazaj k sebi. »Učitelj«, ki vzpodbuja svojega učenca v tistih danostih, ki so le njemu lastne, ter ne ponižuje in razgalja tistega, kar morda ni njegova močna stran.

Ni preteklo veliko časa od trenutka, ko se je v meni rodilo spoznanje, da se resda rodiš z določenimi danostmi, a če ob tebi ni nikogar, ki bi jih prepoznal in ti ponudil roko, da te popelje v svetove, ki jih ta danost odstira – lahko te zamrejo, ugasnejo. V meni je gorela ljubezen do lepega. Do poezije in leposlovja, do umetnosti. Ob mislih nekoga drugega, ki so zaigrale na strune moje duše, sem se zazirala v praznino in ponotranjala globino prebranih besed. Te so postajale moč, ki vabi v številne svetove, riše podobe, drami dušo, izvablja solze, pa tudi uči, plasti in krepi. Da imam dar, da imam željo, je zelo zgodaj spoznala ena izmed mojih dragih učiteljic Viktorija Dabič. Posebna žena, verjamem, da zaradi svoje neizmerne svobodomiselnosti kdaj tudi nerazumljena, a zame velika Učiteljica. Pred tiste, ki smo jo želeli slišati, je kot veliko darilo odprla vrata knjižnice, ki za nas niso bila nikoli zaprta. Knjiga ni predstavljala nedotakljivega »svetega grala«, ampak orodje za pridobivanje znanja. Tukaj je bila za nas pisana in izgovorjena beseda, ki je postala naš močan glas. Glas, s katerim je možno in dopustno izraziti tisto, kar odzvanja v nas samih in v družbi okrog nas. Zgolj predstavljam si, koliko ustvarjalnega poguma je bilo potrebnega, da je v tistih časih, z razumevanjem ravnatelja in ožje ekipe sodelavcev, tudi s tehnično pomočjo takratnega šolskega tajnika Simona Simoniča, uspela vzpostaviti šolski radio, ki je že takrat predstavljal odmevno glasilo učencev, nudil možnost, da povemo, da se izrazimo, komentiramo in tudi opozarjamo. Kot na primer takrat, ko so želeli v tako neokrnjenem delu naše pokrajine, kot so bližnje Haloze, zgraditi skladišče jedrskih odpadkov. Bili smo glasni, tako zelo glasni, da smo prišli tudi v javne medije in nam je naposled uspelo zbuditi ljudi k uporabi. Ta sporna ideja je bila zatrta. Ob tem je ena sama učiteljica udeležila in vodila tudi šolski turistični krožek, v katerem nas je učila gledati, opazovati, se čuditi tudi temu, kar danes poklicno imenujem kulturna dediščina. Med drugim so se našemu povabilu odzvali tudi v uredništvu vseslovenskega mladinskega časopisa PIL, katerega novinarje smo popeljali po Ptuj in pristali na naslovnici ene izmed številčk. Učila nas je, kaj vse nastane iz idej, iz duha časa, kaj je identiteta nekega kraja in tamkajšnjih ljudi, spoštljivo opozarjala na veličino podedovanega in na našo odgovornost, da podedovano ohranimo in predamo našim zanamcem. Da smo zgolj popotniki skozi življenje in ne oblastni lastniki, ki imamo pravico spreminjati po svoje ali celo uničevati. Tudi njej ljube narave ne. Ob vsem tem je namreč vodila še planinski krožek, kjer je svetlila tudi pomen narave ter poudarjala našo povezanost z njo. Bila pa je tudi učiteljica, ki se je znala ustaviti, se usesti z učenci, nas pogledati v oči in biti za nas tam tudi kot opora ob težavah, stiskah ali vprašanjih, ki jih nismo imeli poguma zastaviti staršem.

Morda sem nostalgična, a ko gledam na šolanje svojih dveh osnovnošolskih hčera, se zdi, da se je ta duša poklicanosti učiteljev, vsaj v večini primerov, nekoliko utopila v sledenju izobraževalnemu kurikulumu in birokraciji, zmanjšala se je vloga učiteljev v življenju tistih, ki so jim v teh ranljivih letih zaupani v vodenje. Tudi ni več obšolskih dejavnosti, ki bi v prostem času krepile povezanost in zaupanje med učitelji in učenci. Vsak učitelj zase poda svojo snov z več ali manj srčnosti, to pa je tudi vse. Ni sodelovanja in medsebojnega povezovanja v kolektivni duh in v skupno zgodbo neke šole, ki se je tako odlično zrcalila na imenitnih šolskih proslavah, kjer smo učenci pod vodstvom in bdenjem učiteljev predlagali tako vsebinski kontekst kot rdečo nit prireditve. Pisali smo povezovalne tekste, jih sami tudi deklamirali, vodili dogodke, ustvarjali scenografijo. Vsak se je v ustvarjalni proces vključeval s tisto danostjo, talentom, ki je bil njemu lasten, in s tem smo se imeli vsi možnost razvijati in rasti.

Šola v mojem spominu ni kraj stisk in tegob, strahu pred preizkusi znanj, ampak kraj z velikimi in svetlimi okni, ki zvedavo gledajo navzven ter vabijo v raziskovanje tudi tistih svetov, ki jih nosimo v sebi. Upam, da se to poslanstvo »mojega« Franca Osojnika, danes Ljudskega vrta, ni izgubilo, ampak se krepi z vsakimi novimi mladimi in zvedavimi očmi, ki stopijo čez njen šolski prag.

Otroška igrala, šolski arhiv

Zimska pravljica, šolski arhiv

Rekreativni odmor, šolski arhiv

Mateja Letič

Mavrična paleta vtisov

Lepo je dobiti izziv obuditi spomin na osnovnošolski čas. Ta obsega mavrično paleto vtisov, skozi katere smo potovali skupaj s prijatelji in sošolci. V prvem razredu smo bili še eni zadnjih pionirjev in si ob koncu zaželeli prvih računalnikov, ki so se začeli pojavljati v vsakdanjem življenju. Dobivali smo ocene, vendar nas to ni toliko spodbujalo, kot je bilo pogosto slabo za naše zdravje. A vendar je osnovna šola ob moji najljubši učiteljici naravi spodbujala ključno ljubezen do sočloveka in družbeno odgovornost, dala mi je ljubezen do materinščine in pisane besede ter zavest o pripadnosti narodu, ki ima svojo bogato kulturo, a je majhen, kompleksen in krhek.

S hvaležnostjo se spominjam prelepih trenutkov s prijateljicama Tejo in Bojano ter tudi drugimi. Od učiteljev pa prav posebno mesto v spominu ohranja učiteljica slovenščine Viktorija Dabič, ki je skrbela za naše knjige in nas vodila na planinske izlete. Z načinom, področji dela in delovanja ter s svojo prizadevnostjo me je, predstavljam si, da nevede, prav posebno pobožala in spodbujala v mojih osebnih prizadevanjih.

V misli za bodočnost bi si ob tej priložnosti želela, da bi ljudje zmogli vse več miru, hvaležnosti in spoštovanja.

Nina Čuš (Jakomini)

Ko pomagajo kuharice

V prvem razredu sem zaradi mamine službe morala biti v šoli že zgodaj – praktično prva od otrok. Zaradi tega sem bila zelo žalostna in nisem hotela ostati v šoli, ko me je mami pripeljala.

Spomnim se, da so me na začetku komaj zadržali v šoli in da sem zelo jokala. Nato pa so na pomoč priskočile kuharice, ki so me zaposlile, da sem jim vsako jutro pomagala pobrati kuhinjske krpe z radiatorja na hodniku in jih zložiti. Ko sem se tako zaposlila, sem se počutila koristno ter pomembno, zato sem kmalu pozabila na žalost in na to, da moram biti v šoli. Čez čas sem vedno raje hodila v šolo in na koncu prvega razreda sem že komaj čakala konec počitnic ter začetek novega šolskega leta.

Pri kuharicah pa sem vso osnovno šolo, če sem želela, lahko dobila kak priboljšek.

Polonca Krajnc

O nepozabnih učiteljih in krožkih

Na osnovnošolske čase imam prekrasne spomine in kar težko je izluščiti najlepšega. Takrat je bilo vse tako preprosto ... Kljub temu da smo imeli vsega manj, smo bili srečnejši, predvsem pa smo znali spoštovati učitelje in starejše, danes ni več tako.

Vse učitelje imam v zelo lepem spominu, še posebej pa bi izpostavila g. Ladislava Pulka, s katerim sem na vseh vajah, nastopih in tekmovanjih preživela največ časa. Seveda nikoli ne bom pozabila nadvse zabavnih vložkov in sočnih besed g. Jožeta Cvetka, njegove ure tehnike niso bile nikoli dolgočasne. In seveda g. Jožeta Kodriča, učitelj slovenščine. Prepričana sem, da zaradi njega vsi znamo pravilno postavljati vejice v stavkih!

Zelo rada sem tudi sodelovala v različnih krožkih, še posebej v planinskem z go. Viktorijo Dabič, v strelskem z g. Oliverjem Težakom ter fotografskem z g. Jožetom Režkom. S slednjega so tudi priložene fotografije, ki smo jih še na »stari način« sami razvili v šolski temnici.

Pevski zbor, arhiv avtorice

Mladinski pevski zbor, arhiv avtorice

Karmen Teskač Plajnšek

Bledi, a lepi in hudomušni spomini

Skoraj 35 let je že od takrat. Od prve šolske torbe, prve peresnice, prvih zvezkov ... Spomini so že zelo bledi, pa vendarle so predvsem lepi in hudomušni, kot sem tudi sama. Predvsem učiteljske postave so tiste, okrog katerih se pletejo ti spomini:

Učiteljica Vaupotič – učiteljica podaljšanega bivanja, učiteljica, ki se je z nami, majhnimi šolarčki, pogovarjala o vsem, tudi o nešolskih stvareh, in doumeli smo, da so učitelji čisto normalni ljudje. Učiteljica, ki si je vzela čas in pustila svoj pečat v vsaki spominski knjigi, tudi moji!

Učitelj Cvetko – učitelj tehnike, učitelj strahu in trepetu. Ko se je pojavil on, smo se vsi predali. Tudi tisti najbolj vztrajno nagajivi. Pri njegovih urah smo vsi žagali, vrtali, pilili, lakirali in s ponosom domov odnesli svečnik, stolajo za serviete pa še kaj. Da o ponosu naših staršev sploh ne govorim!

Učiteljica Trafela – učiteljica likovnega pouka, učiteljica, ki je celo takšne neumetniške duše, kot sem jaz, pripravila do sodelovanja na risarskih in kiparskih prireditvah.

Učitelj Petrovič – učitelj mojega najljubšega predmeta, matematike. Pa vendarle mu je morda simetrija malenkost nagajala, saj me je neprestano zamenjaval s sošolko, mojo zelo dobro prijateljico. Ko je namreč poklical moje ime, je venomer strmel v njo in zahteval, da pride pred tablo. Prava popestritev ure tudi za največje sovražnike

matematike.

Učitelj Šimac – učitelj mojega najbolj osovraženelega predmeta, telovadbe. Edina svetla točka telovadbe je bila trim steza. Zakaj? Ker je bila skrita! V gozdu! Torej nevidna učiteljevim očem. Kot verjetno že predvidevate, nas celotna trim steza ni nikoli videla, se pa je v teh trenutkih zelo ogrel razredni duh. Telovadbo smo oddelali s prikritim nasmeškom na obrazu, zavedajoč se, da je to samo naša, razredna, skrivnost. Tako smo vsaj mislili takrat!

Učiteljica Lešnik – učiteljica kemije, učiteljica, ki mi je zlezla v srce. Ob njeni razlagi je bila kemija enostavna in zanimiva, pa še matematika je s kemijo postala uporabna. Učiteljica, ki je zapečatila mojo pot – vse do doktorata iz farmacije.

In tukaj sem sedaj, z bledimi, a lepimi in hudomušnimi spomini. Meni je bilo v osnovni šoli super!

Mitja Učakar

Planinski in taborniški krožek

Na celotno obdobje osnovnošolskega izobraževanja imam zelo lepe pomine. Poleg kvalitetnega šolanja, ki je bil odličen temelj za moje nadaljnje izobraževanje doma in v tujini, mi ostaja v spominu tudi sodelovanje v raznih občolskih dejavnostih. Posebej bi izpostavil planinski krožek pod vodstvom g. Viktorije Dabič in taborniški krožek, ki ga je vodila ga. Erika Šafranko. S pomočjo njunega odličnega mentorstva smo se udeleževali prelepih planinskih izletov po slovenskih vršacih ter nepozabnih poletnih taborenj ob Bohinjskem jezeru. Udeležili smo se tudi mednarodnega taborniškega srečanja »Jamboree« na Nizozemskem.

Planinski izlet, arhiv avtorja

Na Golici, arhiv avtorja

Andreja Stajanko

Ko si pred poukom gledal risanke

Še vedno hranim svojo prvo šolsko torbo. To so bili časi! Konec osemdesetih let je bila Jugoslavija tik pred razpadom, internetna revolucija je bila še daleč za obzorjem, pametni telefoni so bili zgolj znanstvena fantastika. Vendar pa smo dobili kabelsko televizijo in naenkrat je bilo mogoče risanke gledati že navsezgodaj zjutraj in ne samo zvečer pred poročili.

Ko sem začela obiskovati takrat še Osnovno šolo Franca Osojnika, nas je bilo šolarjev preveč, naša šola pa je bila premajhna. Zato smo pouk obiskovali v izmenah – dva meseca smo imeli pouk popoldne, en mesec dopoldne. Nič ni bilo lepšega od pouka popoldne. Ni mi bilo treba zgodaj vstajati in še preden se je dan dobro začel, sem že napenjala možgančke ob gledanju risank na kabelski televiziji. Z nestrpnim navdušenjem otroka sem se z očmi, prilepljenimi na ekran, trudila razvozlati besedo za besedo in stavek za stavkom, ki so jih moji risani junakinje in junaki žlobudrali v tujem jeziku. In tako se je začela moja ljubezen do učenja tujih jezikov, ki me je mnogo let pozneje pripeljala v Luksemburg, kjer sem se zaposlila kot prevajalka.

Polona Ambrožič Bombek

Predlagale, napisale, zaigrale in nikoli pozabile

Že kar nekaj vode je preteklo v Dravi, odkar sem gulila šolske klopi v OŠ Ljudski vrt. Natančneje, zapustila sem jo pred 25 leti in ravno letos maja imamo obletnico zaključka osnovne šole. Moja šola mi je dala ogromno znanja, izkušenj, pomembnih življenjskih lekcij in kar nekaj prijateljev za vse življenje.

Eden mojih ljubših spominov je povezan z dolgoletno uspešno ravnateljico šole Tatjano Vaupotič, ki je takrat delala kot pedagoginja. V osmem razredu smo si s sošolkami želele dramski krožek, ki pa ga na šoli ni bilo. Takrat smo celo sanjale o igralskih karierah! Za mentorstvo smo tako poprosile gospo Vaupotič, ki je takrat že imela režiserske izkušnje iz ljubiteljskega gledališča na Grajeni. Bila je takoj za akcijo, same smo napisale igro Debelo-suha spletko, jo pod mentorstvom gospe Vaupotič večkrat uprizorile, nastopile smo celo v ptujskem gledališču. Nepozabni spomini, ki so nastali, ker je šola imela posluh za naše interese in želje. Na Ljudski vrt imam same lepe spomine, vesela in hvaležna sem, da isto šolo sedaj obiskuje tudi moj starejši sin Nik Bombek, mlajši pa še pride.

Čestitam šoli ob vpisu 1000 zlatih odličnjakov in ji želim še veliko uspehov!

Maja Gradnik

Kukljica 1990

Od nedvomno zanimivih osmih let prehoda od ljubke punčke do uporniške najstnice mi je najbolj ostala v spominu šola v naravi v Kukljici v četrtem razredu. Predstavljala sem si, da je to rojstni kraj kapitana Kljuka in nisem imela pojma, da je to na kakem otoku, ki se mu reče Ugljan. V glavi je odzvanjalo samo »morjeeee, morjeeee, morjeeee ...« Teden dni morskih doživetij s prijatelji daleč od nekega čudnega vzdušja, ki je bilo leta 1990 v zraku ... daleč od nenavadnega dejstva, da je bilo kar naenkrat potrebno odšteti milijon dinarjev za eno čungalungo in daleč od zaskrbljenih staršev, ki so vsak večer vestno gledali televizijski dnevnik.

Ko smo pred odhodom pakirali naše torbe v avtobus, sem v prtljažniku opazila velike kanistre vode, konzerve in še kaj. Prešinilo me je, da mora biti ta Kukljica preklemano daleč. Pa nič zato, saj je bila vožnja čez Velebit več kot razburljiva, vsi smo seveda čakali, kdo bo prvi zakričal: »Morje!!!« Petja in smeha ni manjkalo.

V Kukljici smo spali v bungalovih, do katerih je vodilo milijon stopnic. Jedli smo v restavraciji, kar se nam je zelo strašno nobel. Po večerji pa je bil disko na prostem s pravo disko kroglo!!! Noro smo uživale predvsem punce, saj so bili to časi, ko smo se fantje in punce drug drugega izogibali, kot da bi bili kužni. Seveda pa ni manjkalo poškodb in nesreč ... Sošolec je stopil na zarjavel žebelj in je moral v bolnico po injekcijo, še nekdo je na trnek namesto ribe zataknil svoj prst ... »Huje« poškodovana pa sem bila tudi sama. Sošolec (upam, da se prepoznaš!), ki mi je bil simpatičen in verjetno tudi jaz njemu, je bil malo neroden pri osvajanju in me je potisnil s pomola, kjer smo skakali v vodo. Skočila sem na leglo morskih ježkov. Ko sem splezala nazaj na pomol in opazila svoje "črno" stopalo,

sem seveda stisnila zobe in zadržala solze, saj nisem hotela izpasti reva. Operacija odstranjevanja ježkov pa je trajala več ur.

Kakorkoli, kasneje, ko sem že malo več vedela in razumela, sem ugotovila, komu se imam zahvaliti za enega najlepših spominov na osnovno šolo. Ali bi šolo v naravi sploh izvedli, je bilo na pragu vojne in razpada Jugoslavije težko vprašanje. Naše zlate učiteljice so zaskrbljene starše pomirile, da bo vse v redu, ampak da bomo imeli s seboj vse potrebno za primer najhujšega. Danes, ko sem sama mama, razumem tudi starše ... Hvala učiteljicam četrtnih razredov OŠ Franca Osojnika, brez vas moje Kukljice ne bi bilo.

Maja Pelcl Veršič

Zaključna ekskurzija

Veseli me, da boste organizirali prireditev s srečanjem odličnjakov.

Fotografija je nastala na zaključnem izletu 8. razreda leta 1990. V duhu tistega časa smo si ogledali Jajce in Sarajevo. Prespali smo v olimpijskem kompleksu na Bjelašnici, kjer je nastala tudi priložena fotografija. V spominu mi je ostal disko plesni večer, kjer smo se družili in skupaj plesali učenci več bivših jugoslovanskih republik. Bilo je nepozabno doživetje.

Na fotografiji smo, mislim, 4 zlate odličnjakinje. Od leve proti desni: Jasna Malešič, Brigita Žalar, Branka Šijanec in Maja Pelcl

Na ekskurziji, arhiv avtorice

Nina Maračič

Podoživljanje osnovnošolskega obdobja

Zmeraj je dober občutek, ko veš, da si nekje pustil majhen pečat, čeprav mogoče v »velikem« svetu nima bistvenega pomena.

Zbornik je bil zame povod za obujanje spominov, pregledovanje slik in člankov, ki so bili že nekaj časa pospravljani v predal. In ko se ti pri tem pridružijo tvoji otroci, ki ravnokar preživljajo osnovnošolsko obdobje, še posebej močno podoživiš vse skupaj. Spomini na sošolce in učitelje, na vsa druženja, izlete, kulturne, športne, naravoslovne dneve ... zraven tega pa vsa tekmovanja, športna in tista v znanju. Težko je izpostaviti samo en dogodek, ker jih je bilo preveč, in vsak je bil po svoje nekaj posebnega. Zdaj, ko na vse skupaj gledam z »odraslimi« očmi, vidim, da je bilo to res čudovito obdobje.

S šolsko rokometno ekipo smo 1993/94, ko sem obiskovala 7. razred, osvojile 4. mesto med osnovnimi šolami v Sloveniji.

Šolska rokometna ekipa, arhiv avtorice

Sabina Fijan

4 sestre, 4 zlate odličnjakinje

Zlate odličnjakinje Osnovne šole Ljudski vrt smo tudi štiri sestre Fijan: Sabina, Rebeka, Olivia in Estera. Z veseljem se spominjamo dni, ko smo hodile v osnovno šolo. Vse smo nato končale gimnazijo na Ptujju in nadaljevale študij v naravoslovni smeri. Sabina in Rebeka sva končali študij kemijske tehnologije, naredili doktorat na Strojni fakulteti Univerze v Mariboru ter postali doktorici znanosti. Olivia in Estera pa sta končali študij farmacije Univerze v Ljubljani in postali magistrici farmacije, obe sta zaposleni v Lekarnah Maribor. Rebeka je zaposlena v italijanskem podjetju, ki proizvaja stroje za farmacevtsko industrijo, Sabina pa je zaposlena na Fakulteti za zdravstvene vede Univerze v Mariboru kot visokošolska učiteljica.

Sestre Rebeka, Olivia, Estera, Sabina, arhiv avtorice

Gregor Podkrižnik

Šolska šahovska tekmovanja

Če bi moral izbrati najlepši spomin iz osnovnošolskih časov, bi izbral naše uspehe na šolskih šahovskih tekmovanjih, ko smo pod mentorstvom zdajšnje ravnateljice ge. Tatjane kot vrhunec dosegli 2. mesto na državnem osnovnošolskem ekipnem prvenstvu (leta 1993 v Črnomlju).

Na šahovskem tekmovanju, fotografija arhiv avtorja

Iva Klemenčič

Od rumene rutice do Švedske

Med pisanjem teh vrstic v mislih nisem samo v moji ljubi osnovni šoli, ampak tudi v restavraciji Pri omi, kjer bomo prav danes z nekdanjimi sošolkami in sošolci praznovali 25. obletnico konca osnovne šole. Nekatero videvam le tu in tam, z drugimi me še danes povezuje zelo tesno prijateljstvo. Prav to je ena od stvari, za katere sem najbolj hvaležna. V življenju imeti ljudi, s katerimi že od prvega razreda deliš tako vesele kot žalostne trenutke, ljudi, ki ti od nošenja rumene rutice naprej stojijo ob strani v dobrem in slabem, je nekaj neprecenljivega.

Ko pomislim na osnovnošolske čase, me preplavijo občutki sproščenosti, brezskrbnosti, iskrenega veselja. Čeprav so najstniška leta tudi čas, ko se ti lahko zaradi kakšne malenkosti podira svet, so to bila hkrati ena najlepših let mojega ne tako starega, a tudi ne več tako mladega življenja. Če bi imela časovni stroj, bi se z veseljem kdaj vrnila tja. Na primer v peti razred, ko mi je učiteljica slovenščine Viktorija Dabič pod spis napisala, da bom nekega dne zagotovo slavna pisateljica. To sicer nisem, a je moje delo kljub temu tesno povezano s knjigami. Sem namreč književna prevajalka. Prevajam tako prozo kot poezijo, knjige za male in velike, najraje iz švedščine, ki je, če morda niste vedeli, najlepši jezik na svetu. Tega tudi poučujem na Filozofski fakulteti v Ljubljani, čeprav sem še v času študija vztrajala, da učila pa že ne bom nikoli. Hja, zarečenega kruha se največ pojé, kajne? Ko sem pred dvanajstimi leti prvič stala pred tablo ter širila znanje švedščine in navdušenje nad Švedsko med študente, sem ugotovila, da v tem resnično uživam. Samo upam lahko, da so tako uživali tudi moji nekdanji učitelji in učiteljice ter da jim s sošolci in sošolkami nismo povzročili preveč sivih las.

Mihael Toš

Ta čas je bistven za življenje

Osnovno šolo sem obiskoval med leti 1984–1992. Na ta čas imam lepe spomine, ki so bistveno vplivali na moje življenje po tem obdobju.

Na višji stopnji je bil naš razrednik priljubljeni tovariš Cvetko, kar pomeni, da smo bili zelo discipliniran razred, če se malce pošalim. Naše razredne ure so tako potekale v kleti, v majhni učilnici za tehnični pouk.

Posebej mi je v spominu ostalo, da sem že v osnovni šoli oblikoval svojo pot za naprej, in sicer sem že v sedmem razredu sodeloval na tekmovanju v znanju nemškega jezika, ki je dejansko potekalo za osme razrede, in tam dosegel uspeh, ki me je uvrstil v sam vrh. Spomnim se, da je moje zlato priznanje potem bilo razstavljeno na valeti osmih razredov, na kar sem bil takrat zelo ponosen. Kasneje sem nemški jezik tudi študiral na diplomskem in podiplomskem nivoju.

Ob Jožetu Cvetku mi je posebej v spominu ostal profesor Jože Kodrič, ki sem ga večkrat srečal tudi kasneje. Kot sem že dejal, moji spomini na osnovno šolo so čudoviti in ta čas je bistven za celotno življenje.

Na ekskurziji, fotografija arhiv avtorja

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 1998 do 2008

- V šolskem letu 1997/1998 šola praznuje 40 let svojega obstoja. Obiskuje jo 633 učencev, v njej je zaposlenih 63 delavcev.
- S 1. januarjem 1998 ravnateljstvo prevzame Tatjana Vaupotič Zemljič.
- Junija 1998 prvič izide novinarsko glasilo, šolski časopis Lokvanj (mentorici in odgovorni urednici Ivanka Lah in Marta Šmigoc, kasneje dr. David Bedrač).
- Šolsko leto 1999/2000: 638 učencev v 28 oddelkih in 42 učiteljev, dvoizmenski pouk. Zaradi premajhnih prostorskih zmogljivosti niso izpolnjeni pogoji za prehod na devetletno osnovno šolanje.
- Junija 2000 je prvič organizirana svečana prireditev za najboljše učence šole, na kateri so jim podeljena priznanja za njihove uspehe.
- Šolsko leto 2000/2001: šolo obiskuje 616 učencev, zaposlenih je 43 strokovnih delavcev. Vpisan je 500. zlati odličnjak.
- Julija 2001 je položen temeljni kamen za gradnjo podružnične šole na Grajeni; med njeno gradnjo obiskujejo učenci predmetne stopnje pouk na matični šoli.
- Šolsko leto 2002/2003 je pomenilo začetek uvajanja devetletke. Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj je med redkimi v Sloveniji, ki ima samo osemletni program.
- V šolskem letu 2003/2004 se šola s 1. in 7. razredom vključi v program devetletnega izobraževanja. V šoli je 681 otrok, pouk še vedno poteka v dveh izmenah. Organiziranih je 7 oddelkov podaljšanega bivanja.
- Marca 2004 šola dobi svojo himno – Pesmica o Ljudskem vrtu. Besedilo in glasbo napiše Mitja Gobec, klavirsko spremljavo doda Jakob Jež.
- 10. februar 2005: položen je temeljni kamen za prizidek k šoli; 23. 3. 2005 pričetek osemmesečne gradnje.
- 7. november 2005: otvoritev prizidka z 9 novimi učilnicami za učence prvih treh razredov, računalniško učilnico in s knjižnico.
- V šolskem letu 2005/2006 se prvič v 47 letih obstoja šole začne pouk v eni izmeni. V šoli je 639 učencev v 27 oddelkih, 105 zaposlenih (od teh 78 strokovnih delavcev).
- V šolskem letu 2007/2008 šola praznuje 50 let. Ob tej priložnosti izda jubilejni zbornik Oda moji šoli (urednica Sonja Dežman). Zbornik (315 strani, 44 avtorjev, 33 strokovnih člankov, 800 izvodov), zaenkrat najbogatejši in po strokovnem pristopu prvi med tovrstnimi publikacijami ptujskih osnovnih šol, je 14. marca 2008 predstavljen na javni prireditvi v Grand hotelu Primus na Ptuj.
- Istega leta šola za raznoliko ustvarjalnost in odprtost navzven prejme naziv Kulturna šola leta 2008 (za prekmursko, mariborsko in podravsko regijo) najvišje priznanje Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti na področju kulture za osnovne šole.

Gradnja prizidka, šolski arhiv

Prizidek z učilnicami za prvo triado, šolski arhiv

ZLATI ODLIČNJAKI

Šolsko leto: 1998/99

- 513. Tine Ačimović
- 514. Ajda Brumen
- 515. Barbara Čeh
- 516. Živa Čuček
- 517. Marko Čuš
- 518. Mirjam Danilovič
- 519. Marko Drevenšek
- 520. Marko Ferme
- 521. Jasmina Fišer
- 522. Aldo Ino Ilešič
- 523. Alen Iljevec
- 524. Anej Jabločnik
- 525. Staša Jurgec
- 526. Urša Kavčič
- 527. Loreta Kmet
- 528. Žan Krajnc
- 529. Kristina Kušar
- 530. Rozalija Kušar
- 531. Maja Leber
- 532. Maja Metličar
- 533. Maja Petek
- 535. Nataša Petrušič
- 536. Ana Starkl

Šolsko leto: 1999/2000

- 537. Lea Ačko
- 538. Nina Čeh
- 539. Marko Čulibrk
- 540. Estera Fijan
- 541. Primož Finžgar
- 542. Katja Fornuzzi
- 543. Miha Goznik
- 544. Lina Habjanič
- 545. Anja Horvat
- 546. Ana Janžekovič
- 547. Barbara Kmetec
- 548. Uroš Krajnc
- 549. Saša Ljubec
- 550. Nikola Ovčar
- 551. Kristijan Pevec
- 552. Maja Primožič
- 553. Sergej Pukšič
- 554. Martin Ranfl
- 555. Peter Svenšek
- 556. Tomaž Šmigoc

Šolsko leto: 2000/01

- 557. Melanija Bumbakovič
- 558. Miroslav Čorič
- 559. Mia Erbus
- 560. Tjaša Frangež
- 561. Petra Galovič
- 562. Rok Kacijan
- 563. Maja Kaisersberger
- 564. Maja Kovač
- 565. Branko Lah
- 566. Matic Marinič
- 567. Andrej Šmigoc
- 568. Alja Verdenik
- 569. Daniel Veselič
- 570. Tjaša Žargi

Šolsko leto: 2001/02

- 571. Andrej Golob
- 572. Eva Grabner
- 573. Toni Hazdovac
- 574. Nejc Iljevec
- 575. Katja Jerenec
- 576. Primož Kekec
- 577. Jaka Kodela
- 578. Matej Metličar
- 579. Lovro Mileta
- 580. Jelena Moro
- 581. Brigita Pihler
- 582. Vesna Plohl
- 583. Aljaž Praprotnik
- 584. Petra Rašl
- 585. Miha Rosič
- 586. Daša Savič
- 587. Barbara Selinšek
- 588. Neva Siebenreich
- 589. Nika Siebenreich
- 590. Tadej Šebela
- 591. Evelin Trafela
- 592. Anja Zelenik
- 593. Tanja Zelenik
- 594. Katja Zorko

Šolsko leto: 2002/03

- 595. Jan Ambrožič
- 596. Miha Brenčič
- 597. Miha Ciglar
- 598. Anja Dangubič
- 599. Peter Ferme
- 600. Sašo Hojnik

- 601. Nina Kmetec
- 602. Tomaž Korpar
- 603. Vita Lunežnik
- 604. Uroš Pešakovič
- 605. Klara Šmigoc
- 606. Nastasija Tetičkovič
- 607. Špela Težak
- 608. Valentina Žitek

Šolsko leto: 2003/04

- 609. Rok Fajt
- 610. Marko Gašparič
- 611. Urška Koletnik
- 612. Žan Milič
- 613. Maja Petek
- 614. Luka Rebek
- 615. Larisa Sabath
- 616. Damijan Zorko
- 617. Mojca Žlahtič
- 618. Nina Dončec
- 619. Matej Gregorec
- 620. Doroteja Kotnik
- 621. Mateja Pešakovič
- 622. Lara Učakar
- 623. Rok Grdina
- 624. Valentina Jerenec
- 625. Patriša Kokol
- 626. Matej Kotnik
- 627. Nastja Reš
- 628. Taja Senčar

Šolsko leto: 2004/05

- 629. Eva Brglez Mojzer
- 630. Nina Jančič
- 631. Maša Kodela
- 632. Jana Kopše
- 633. Tanja Korpar
- 634. Aleš Meglič
- 635. Aljaž Petek
- 636. Aljaž Šegula
- 637. Lina Antolič
- 638. David Čuš
- 639. Anja Erbus
- 640. Miha Grabar
- 641. Petra Kosi
- 642. Jan Kostanjevec
- 643. Jasna Levanič
- 644. Jan Pečnik

ZLATI ODLIČNJAKI

645. Blaž Reš
646. Jana Dobrijevič
647. Marko Hojnik
648. Tina Murko
649. Šadeja Nestorov
650. Kristjan Pesek
651. Neva Radej
652. Eva Solina
653. Vito Vičar
654. Katarina Lotrič

Šolsko leto: 2005/06

655. Živa Brglez
656. Sara Mernik
657. Lara Petek
658. Tomaž Rojko
659. Živa Sabo
660. Nejc Sakelšek
661. Nika Šeruga
662. Nina Tetičkovič
663. Jana Vidrih
664. Ana Brenčič
665. Nuša Črešnik
666. Nuša Dovečar
667. Kaja Jakolič
668. Tea Kelc
669. Saša Veličkovič
670. Sanja Čorić
671. Nino Galun
672. Jerneja Grabar
673. Patricia Kosi
674. Kaja Kostanjevec
675. Dan Krajnc
676. Staša Simonič

677. Nastja Breg
678. Maja Kocmut
679. Lea Sušek
680. Tamara Šebela
681. Nina Zupanič
682. Miha Novak

Šolsko leto: 2006/07

683. Matic Hriberšek
684. Matija Mlakar
685. Ana Petrovič
686. Kaja Petrovič
687. Sara Plajnshek
688. Marko Prcač
689. Nina Ramšak
690. Grega Zavec
691. Gregor Gregorec
692. Jure Jaušovec
693. Maruša Malovič
694. Valentina Merc
695. Jernej Petek
696. Neva Poherc
697. Marina Učakar
698. David Černe
699. Alen Dangubič
700. Jana Filipič
701. Sara Islamovič
702. Olga Jerkovič
703. Jakob Gašper Lavrenčič
704. Damjana Rašl
705. Niko Šimenc
706. Veronika Tumpej
707. Nina Vučinič

Šolsko leto: 2007/08

708. Mojca Brglez
709. Nejc Klemenc
710. Vivija Kramberger
711. Nina Mlakar
712. Sara Rojko
713. Jure Sakelšek
714. Alen Šmid
715. Matevž Šteiner
716. Tatjana Šučur
717. Saša Šuligoj
718. Mateja Zorko
719. Aljaž Kotnik
720. Katarina Menoni
721. Nina Turnšek
722. Anja Zelenik
723. Matic Zorko
724. Nejc Benčič
725. Aljaž Brlek
726. Valentina Kosi
727. Mateja Leskovar
728. Taja Lozinšek
729. Sanja Mlinarič
730. Matej Rebek
731. Aljaž Toš
732. Žan Škrila

Jana Filipič Pariz

Najlepši spomin ... definitivno izlet v Pariz. V četrtem razredu smo pod mentorstvom razredničarke Jožice Repič celo šolsko leto delali za mednarodni projekt Varnost za vse. Vse ure dodatnega pouka in reševanja nalog, t s projektom (popisali smo cel dodaten zvezek), so bile bogato nagrajene z zmago na nacionalni ravni in nagrado – tridnevno potovanje v Pariz na mednarodno srečanje osmih držav, sodelujočih v projektu, ki se ga je udeležil ves razred, vseh 25 učencev.

Nepozabno doživetje.

Zmagovalci v Parizu, arhiv avtorice

Šadeja Nestorov Spomini so še vedno živi

Spomini na Osnovno šolo Ljudski vrt so lepi in še vedno zelo živi, čeprav je od zaključka minilo že kar nekaj let. Vsekakor je bil začetek šolanja na naši šoli ključen za uspešno nadaljevanje poti do zdravniškega poklica. Vedno se rada spominjam tistih veselih in sproščenih dni, ki so bili tudi polni izzivov odraščanja. Skupaj smo jih uspešno premagovali in se s tem urili za življenjske izzive.

Valeta, arhiv avtorice

Alen Iljevec

Misli in besede

Na moje osnovnošolske dni me vežejo resnično lepi spomini. Spomini na dogodke, ki so me pomagali oblikovati, da sem danes človek, kot sem. Težko je izpostaviti le enega ali dva. A vseeno mi nasmeh na obraz najprej priključijo spomini na tovarišico Viktorijo Dabič in tovariša Jožeta Cvetka.

Tovarišica Dabič me je učila slovenščino in njen pristop je bil že takrat vizionarsko zelen. Slovenski jezik smo spoznavali na terenu, na Levstikovi poti ali na travniku med kamilicami, in se tako učili ne le jezika, ampak tudi spoštovanja narave in ostalih vrednot, ki nas danes delajo večje ljudi.

Tovariš Cvetko, ki je bil varuh reda na šoli ter strah in trepet, pa mi je ostal v spominu kot eden bolj duhovitih ljudi, čeprav je svojo nežnejšo in duhovito plat večinoma skrival za veliko in resno pojavo. Nikoli ne bom pozabil njegovega vartburga, katerega vetrobransko steklo je čistil s šolsko gobo za čiščenje table, velikokrat pa nas je v prtljažni prostor poslal po kako orodje. Da si prišel do orodja, si moral z roko udariti po prtljažnih vratih in ta so se odprla. Ko se ozrem nazaj, nam je tudi on skozi vse edinstvene pedagoške pristope znal pokazati, da materialno ne šteje toliko, kot se zdi na prvi pogled, saj so človečnost, prijaznost in nasmeh veliko večje bogastvo.

Miha Goznik

Prijateljske vezi so še tu

Pri mojih 37-ih letih je težko izpostaviti svojo življenjsko zgodbo, uspeh, dosežek. Verjamem, da sem šele na začetku poti, za kaj takega bo še več kot dovolj časa.

Zraven vseh lepih spominov na vsakoletne izlete, športne, kulturne in druge dogodke, spoznavanja zanimivih dejstev pri pouku, okusnih kosil, ko si z milim pogledom prosil kuharico še za dodatno in tretjo dodatno porcijo, je moj najljubši spomin na osnovnošolske dni ta, ki traja še danes. Kolegialna vez s sošolci je prerasla v večno prijateljstvo, ki ga redno negujemo še danes. To je zraven pridobljenega znanja največ, kar ti lahko šola omogoči, za kar ji bom večno hvaležen.

Sanja Mlinarič

Predanost glasbi

Svoje navdušenje nad avtentičnim glasbenim izražanjem združujem z najrazličnejšimi možnostmi sooblikovanja zvoka, ki ga ponuja komorna glasba. Od tod izhaja tudi ideja o ustanovitvi tria, ki je sedaj znan pod imenom Trio Tempestoso. Sem prejemnica najvišjih nagrad na mednarodnih tekmovanjih v Sloveniji, Italiji in Nemčiji. Nastopila sem na različnih festivalih, kot so Festival Ljubljana in različni festivali v Nemčiji, Franciji, Italiji; sodelovala drm z Glasbeno Mladino Slovenije in Imagom Sloveniae ter snemala za avstrijski radio Ö1 in Radio Slovenija. Študirala sem na Univerzi za glasbo in upodabljajočo umetnost v Gradcu, trenutno pa študiram komorno igro na Visoki šoli za glasbo "Hanns Eisler" v Berlinu.

Marko Prač

Izzivi in uspehi

Dolgo sem premišljeval, katero zgodbo ali spomin bi lahko izpostavil za zbornik, vendar so vsi enako lepi in imajo posebno mesto v mojem srcu, tako sem uspel spisati zgolj sledeče:

Na osnovnošolske čase imam zelo veliko lepih spominov, od prijaznih učiteljev in osebja do najboljših sošolcev in pogojev za osebno rast, učenje in delo. Kako lepo sem se imel, bom najlepše opisal, če povem, da so mi bile najtežje ure športne vzgoje. Tek okoli ribnika in nogomet mi nikakor nista ležala, pri športni vzgoji sem imel tudi najslabše ocene. Ker sem se vedno rad soočal z izzivi, verjamem, da so mi prav te težave dale dodaten zagon, da si zraven kariere v računalništvu, ustvarim še športno kariero v vaterpolu.

Ljudski vrt se je od mojih osnovnošolskih let precej razširil in ne bom presenečen, če bo kdaj v prihodnosti dobil tudi bazen. Mogoče bo nekim prihodnjim generacijam potem težko skočiti v vodo, tako kot je bilo meni odteči štiri kroge okoli ribnika.

Mogoče bo zgodba komu, ki jo prebere, pomagala razumeti, da smo pri teh letih še vedno le malo popisan list in da se v naših življenjih marsikaj lahko spremeni. Jaz sem tako uspel priti od najslabšega športnika v razredu do profesionalne kariere v športu in se potem spet vrniti v znanstvene in podjetniške vode, ki na prvi pogled bolj ustrezajo profilu zlatega odličnjaka.

Jernej Petek

Ko te razveseli logotip

Ko sem na mizi zagledal pismo s prepoznavnim logotipom, sem bil nadvse vesel. Na našo osnovno šolo in čas preživet v njej me vežejo čudoviti spomini.

Največ mi pomenijo vsa stkana prijateljstva, za katera sem neizmerno hvaležen. Med mojimi osebnimi dosežki pa sem najbolj ponosen na zlato Vegovo priznanje iz 8. razreda.

Nino Galun

Male sive celice

Brskanje po osnovnošolskih spominih je obudilo številne, predvsem lepe zgodbe, med katerimi morda najbolj izstopa tista o udeležbi na snemanju oddaje Male sive celice na nacionalni televiziji, kamor smo šli podpirat ekipo naše šole. Vznemirljiva je bila že pot do, za nas takrat daljne, Ljubljane. Da sploh ne govorim o televizijskem studiu, maski in srečanju s takratnim voditeljem Pavletom Ravnohribom, ki smo ga tedensko spremljali na malih zaslonih. Ne spomnim se, ali je naša ekipa takrat zmagala, spomnim pa se bučnega navijanja in veselja ob vsaki osvojeni točki. In seveda tudi obveznega postanka v restavraciji s hitro prehrano, ki je takrat na Ptujju še ni bilo, in ki smo se ga vsi zelo veselili.

Tjaša Frangež

Spomini na šolske plesе, šolski radio in valetu

Dogodki, ki so se mi najbolj vtisnili v spomin, so vsi tisti, katerih na žalost današnji otroci nimajo možnosti izkusiti. To so šolski plesi, pa tudi šolski radio in valetu.

Na šolskih plesih smo se povezali tako učitelji kot učenci. Na šolskem radiu je bilo vedno zabavno, kreativno in raziskovalno. Ponedeljki so bili tisti, ko smo vklopili mikrofone in govorili o novicah ter predvajali glasbo, ki je bila pisana na kožo nam. Najlepši pa je bil zaključek šole, ki smo ga zaključili na visokem nivoju, v prijetnem vzdušju in ambientu. Bil je kot maturantski ples v malem.

Eva Grabner

Ponovno v šoli

Spomin na prve šolske dni je še kako živ. Spomnim se mame tistega lepega sončnega jutra, kako je ponosno stala ob oknu učilnice in naredila tistih par fotografij, da bodo v spomin, ko postanem »velika«. Hitro so minili ti časi. Lahko rečem, da so bili skoraj brezskrbni in šolski učni načrt prilagojen tako, da smo otroci še ohranili otroštvo. Bilo je lepo, ko smo se podili po hodnikih in tu pa tam tudi kakšno ušpičili.

Danes sem tudi sama mama in na vrsti, da ovekovečim trenutek s kakšno fotografijo, da bo za hčer, ko odraste. Ponovno sedim za mizo in »berem« prvo berilo ter »pišem« domačo nalogo. Želim biti v pomoč, da bodo tudi moji otroci tako uspešni, kot sem bila jaz.

Velika zahvala za to gre seveda učiteljem Osnovne šole Ljudski vrt, aj so mi vlili pogum in pokazali, da tudi jaz zmorem. Uspešno sem končala dve fakulteti, na kar sem ponosna. Danes opravljam delo, ki sem si ga želela opravljati že od majhnih nog, hvaležna, da je za mano toliko lepega.

Za konec dodam še v razmislek besede Johna Lennona: »Ko sem hodil v šolo, so me vprašali, kaj si želim postati, ko bom odrasel. Napisal sem: "Srečen." Rekli so mi, da nisem razumel naloge, a jaz sem jim odgovoril, da oni ne razumejo življenja.«

Nina Turnšek

OŠ je super, traja pa večno

Po vseh pravilih bi se moja zgodba morala začeti leta 2000, a bi jo raje pričela 11 let pozneje z najboljšim darilom za dopolnjenih 18 let. Pozna me ... ve, da nisem mogla biti prisotna na zaključni podelitvi v 9. razredu ... razume, da sem bila prikrajšana za zaključek obdobja ... sluti, kako nerazumno dosti mi bo to pomenilo ... Ob polnoletnosti tako prejmem od svoje tete Sandre sliko strani zlate knjige, kjer je zapisano moje ime. Jok je bil v tistem trenutku praktično predprogramiran, pričakovan. Zakaj? Ni samo vizualna potrditev občutka ponosa nad izjemnim dosežkom, v katerega je bilo vložena veliko truda, tista, ki me je prevzela in pahnila v jok. Gre za veliko več ...

Osnovna šola je super! Ampak traja večno. Čas teče počasi, linearno, stopnička za stopničko in predvsem drugače kot povsod drugod v vesolju, kjer je občutek časa veliko bolj ukrivljen, skoraj krožen. Vračamo se v enake točke v življenju, na enake kraje, zatekamo se k istim mislim, vztrajamo v rutinah in pogosto imamo občutek, da smo obstali.

»Da lahko greš naprej, moraš najprej iti nazaj ...«; skoraj prepričana sem, da je to citat iz nekega filma. Nazaj ... nazaj v prvi šolski dan. Vonj še živi. Stopnice do našega razreda so neskončno dolge. Občutek toplote indijanskega septembrskega poletja je na koži še otipljiv. Nasmeh punce z dolgimi rjavimi lasmi, ki bo moja najboljša prijateljica, nepozaben. Avla, akvarij, steklena omara z zlatimi pokali in knjiga ... Knjiga!

Nisem prepričana, če sem takrat že poznala Harryja Potterja, ampak v očeh 7-letne Nine je knjiga delovala čarobno. »Mami, kaj je pa to?« sem vprašala in še zmeraj strmela v veliko rjavo knjigo z zlatimi črkami. »To je posebna knjiga, v kateri so napisana imena najboljših učencev te šole,« je rekla mami in nadaljevala: »Če se boš pridno učila, bo čez osem let tudi tvoje ime napisano v tej veliki zlati knjigi.« Motivacija lahko zavzame najrazličnejše forme. Velika rjava knjiga z zlatimi črkami kot kompas v težkih časih ni slaba izbira.

Mojca Žlahtič

Čustven vrtiljak

Moja zgodba o šolanju in zaposlitvi: Po osnovni šoli sem obiskovala Gimnazijo Ptuj. Izbira fakultete bi se mogoče komu zdela nenavadna, ampak zagotovo bi se učitelj Miran Petek popolnoma strinjal z njo. Leta 2008 sem se vpisala na univerzitetni študij lesarstva in nato še na magistrski študij druge bolonjske stopnje. Pridobila sem naziv magistrica inženirka lesarstva. Podelili so mi priznanje za izvrsten študijski uspeh. Spoznala sem, da je lesarstvo zelo širok in zanimiv pojem, znotraj katerega se skrivajo številne možnosti tako ustvarjanja v lesu kot tudi raziskav o njem. Vpisala sem se na interdisciplinarni doktorski študij bioznanosti. Kot mlada raziskovalka sem se vključila v raziskave o vplivu izbranih okoljskih dejavnikov na dinamiko vlaženja lesa. V okviru doktorske disertacije sem se dokopala do zelo zanimivih in uporabnih rezultatov v praksi. V soavtorstvu sem objavila 12 izvirnih znanstvenih člankov, svoje raziskave pa predstavila v 12 domačih in mednarodnih referatih. Moji raziskovalni dosežki so bili nagrajeni doma in v tujini. Prav tako mi je za moje dosežke MO Ptuj pripravila sprejem, za kar sem zelo hvaležna. Po uspešnem doktorskem študiju sem se vrnila v domače mesto Ptuj in zaposlila v družinskem podjetju. Potem se je moje obdobje življenja prevesilo v popolnoma nove smeri, postala sem mamica dvema malčkoma in se zato za nekaj časa posvetila družini. Sedaj sem zaposlena v domačem podjetju, kjer je moje delo usmerjeno v razvojno-inovacijski smeri.

Meli Bumbakovič

Prezela me je kemija

Moram priznati, da sem se zelo razveselila vaše pošte. Bila sem kar malo presenečena, da ste/smo že dosegli številko 1000 zlatih odličnjakov. Ko sem bila sama v 8. razredu osnovne šole (leta 2000), se spomnim, da smo pripravljali prireditev 500 zlatih odličnjakov. V 21 letih pa se je ta številka že podvojila. Velika pohvala vam, dragi učitelji OŠ Ljudski vrt, saj ste v največji meri zaslužni za to, da ste nas znali motivirati in pravilno usmerjati na našo nadaljnjo izobraževalno pot.

Moji spomini na osnovnošolska leta so lepi. Z veseljem sem hodila v šolo in nabirala znanje, ki ste nam ga predajali. V tem obdobju sem stkala kar nekaj prijateljev in nekatera od njih trajajo še danes. Kot zanimivost lahko povem, da je bila v mojem primeru ravno osnovna šola tista, ki me je usmerila na mojo nadaljnjo izobraževalno in poklicno pot. V 7. razredu sem se prvič srečala s predmetom kemija in po zaslugi srčne učiteljice, ki nam je snov znala razložiti na razumljiv in zanimiv način, me je področje kemije popolnoma prevzelo.

Po končani osnovni šoli sem svojo izobraževalno pot nadaljevala na Gimnaziji Ptuj. Po uspešno opravljeni maturi sem se leta 2005 podala v Ljubljano, na Fakulteto za farmacijo. To sem leta 2011 zaključila in pridobila naziv magister farmacije. Takoj po končanem študiju sem se zaposlila v Lekarni Ljubljana. Prva leta sem svoje delovne izkušnje nabirala kot farmacevt v lekarni, z 31 leti pa sem postala vodja ene izmed poslovalnic JZ Lekarna Ljubljana. Sprva mi je bilo zaupano vodenje manjše lekarne, danes pa vodim eno izmed večjih enot, in sicer Lekarno Moste. Kot zanimivost naj povem, da sem že 4 leta najmlajša vodja lekarne v JZ Lekarna Ljubljana.

Srečanja, ki ga pripravljate v septembru, se že zelo veselim.

Valeta, arhiv avtorice

Jerneja Grabar

Stara ljubka knjižnica

Moji spomini na OŠ Ljudski vrt so lepi, predvsem na nižji stopnji. Stara, majhna, ampak ljubka knjižnica je bila takrat še zraven stare športne dvorane. Spominjam se tudi pravljič knjižničarke Sonje Dežman, ki smo jo radi poslušali.

Prav tako se spominjam tudi druženja s sošolci pred začetkom pouka ob znamenitem akvariju.

Seveda ne morem pozabiti kuharic, ge. Anice Petrovič, ge. Ivanke Berghaus ter ostalih. Kadar je na želodček potrkala lakota, si pri njih vedno našel kaj za pod zob.

Monika Ficjan

Čudoviti spomini in odprta prihodnost

Kadar se kakšnega dne na sprehodu po mestu srečam z osnovnošolskim prijateljem, se zmeraj z veseljem spomnim tistih brezskrbnih dni. Danes vem, da so se takrat zdeli brezskrbni, ker so skrb za nas nase prevzeli naši učitelji, ki so nas potrpežljivo, spoštljivo in z nenehno podporo vodili po poti odrasčanja. Čeravno so se nam kdaj zdeli super, kdaj prestrogi, včasih celo tečni, pa takrat nismo vedeli, koliko energije, potrpežljivosti in ljubezni so premogli, da so nas pomagali oblikovati v ljudi, kot smo danes.

Tako smo imeli priložnost stkati prijateljstva, ki jih negujemo še danes; delati napake in se iz njih učiti za življenje; pridobiti znanje in izobrazbo, ki nam pomagata pri oblikovanju naše poklicne poti; predvsem pa priložnost odrasti v odprte, sprejemajoče, prijazne in razgledane odrasle, ki se s ponosom ozrejo na svojo osnovno šolo. Z veseljem bom skozi vrata OŠ Ljudski vrt na prvi šolski dan spremljala svoje otroke, kot je mene moj oče in njega moj dedek.

Sama sem na najvišje mesto zmeraj postavljala odnose z drugimi. Ravno dobri in spoštljivi odnosi, ki sem jim bila priča v osnovni šoli in ki so jih učitelji spodbujali tudi med učenci, so pomagali tlakovati mojo poklicno pot v smeri psihologije. To je poganjala moja radovednost po poznavanju posameznikovih značilnosti in razumevanju medosebnih odnosov; razgledani učitelji, ki so nemalokrat v znanju zahtevali nekoliko več in nas učili, kako vredno in cenjeno je znanje, pa so postavili dobre temelje za prihodnje izobraževanje, ki je odklenilo vrata do uspešne karijerne poti.

Danes kot magistrica in bodoča doktorandka psihologije to področje še zmeraj aktivno raziskujem, prav tako pa s svojim znanjem in izkušnjami skozi psihološka svetovanja pomagam posameznikom s težavami v duševnem zdravju, na življenjskem razpotju, s težavami v medosebnih odnosih ali pri osebni rasti.

Kako neverjetno bi bilo reči, da so ravno OŠ Ljudski vrt in njeni zaposleni tisti, ki so postavili dober zgled, da danes v okviru programa brezplačnega psihološkega svetovanja pomagam mladim v duševnih stiski?

Dr. Kaja Kostanjevec

Ob ribniku je modra šola ...

Z lepimi spomini na našo osnovno šolo in Gimazijo Ptuj (evropski oddelek) sem odšla na študij genetike in imunologije v Aberdeen na Škotsko (University of Aberdeen). Po dodiplomskem študiju sem uspešno dokončala in zagovarjala doktorski študij iz medicinskih znanosti (Doctor of Philosophy in Medical Sciences). Trenutno delam v univerzitetnem laboratoriju kot podoktorski znanstveni raziskovalec in mentor magistrskega študija. Pri raziskovalnem delu se ukvarjamo z iskanjem zdravila za specifično gensko pogojeno slepoto. V času študija sem se pogosto spomnila na dom in prijatelje iz osnovne šole, s katerimi sem še sedaj v tesnih stikih. Spomnim se tudi naše osnovnošolske himne: »Ob ribniku je modra šola, še bolj modri pa smo mi ... To je naš Ljudski vrt, za vse odprt ...«

Dr. Kaja Kostanjevec, arhiv avtorice

Maja Kocmut

Pridobljena znanja in izkušnje

Zelo me veseli, da sem obiskovala OŠ Ljudski vrt. Z nekaterimi sošolkami smo veliko sodelovale pri različnih dogajanjih na šoli. Sodelovale smo na Korajža velja, z gledališkim klubom smo poustvarili zanimivo zgodbo Čombo – sončni kralj, s katero smo se predstavili in sodelovali na tekmovanju v Celju. S pevskim zborom smo zmeraj sodelovali na šolskih prireditvah ter se udeleževali tekmovanj.

Kot voditeljica sem sodelovala pri ponazoritvi oddaje Najšibkejši člen, na kateri nas je z obiskom počastila voditeljica te oddaje Violeta Tomič. V osmih letih obiskovanja OŠ Ljudski vrt sem vodila in povezovala ogromno šolskih prireditev, na prireditvah sem tudi sodelovala z različnimi točkami.

Na šoli sem pridobila ogromno samozavesti, sposobnost komunikacije, znanje o medsebojnih odnosih in različne izkušnje, ki so vsekakor pripomogla k oblikovanju tega, kar sem postala.

Za to bi se zahvalila vsem učiteljem, s katerimi sem imela možnost sodelovati, pa tudi vsem, ki v ozadju skrbijo in doprinašajo k uspešnosti šole.

Najpomembnejši dogodki v zgodovini šole od 2009 do 2022

- 31. julija 2009 – položitev temeljnega kamna za izgradnjo telovadnice, kuhinje in jedilnice. Predvideni rok za izgradnjo je leto dni.
- 17. september 2010 – otvoritev nove telovadnice, kuhinje, jedilnice in atrija. Obležena je tudi petdeseta obletnica izdaje literarnega šolskega glasila.
- Šolsko leto 2011/2012 – vključitev v program Evropska prestolnica kulture 2012. V šoli skozi vse šolsko leto poteka projekt Rimljani smo mi, hkrati pa naša šola koordinira šolski projekt Da te fabula narratur – O tebi pripoveduje ta zgodba za vse ptujske osnovne šole in glasbeno šolo Karola Pahorja. Pod istim imenom izide tudi obsežen zbornik (urednica Sonja Dežman), ki je 29. maja 2012 predstavljen v šoli. V zborniku sodeluje več kot 200 avtorjev (piscev, ilustratorjev, fotografov).
- 6. februarja 2013 šola prejme priznanje Blaža Kumerdeja za odlično partnerstvo z Zavodom Republike Slovenije za šolstvo pri razvoju in uvajanju novosti v vzgojno-izobraževalnih ustanovah. To priznanje vsako leto prejme pet šol med vsemi osnovnimi šolami, vrtci, srednjimi šolami in zavodi v Sloveniji.
- Šolsko leto 2017/2018 – v mesecu marcu 2018 šola praznuje 60 let. Na podlagi številnih kulturnih prireditev in dosežkov učencev ter učiteljev šola ponovno prejme naziv Kulturna šola za obdobje 2018–2023, Poleg naziva Kulturna šola prejme še posebno priznanje za izredne dosežke na področju gledališke dejavnosti.
- 25. oktober 2019 – otvoritev rimskega botaničnega vrta z učilnico na prostem. Vrt načrtujejo, oblikujejo in uredijo učenci, učitelji, starši in nekateri zunanji izvajalci.
- Šolsko leto 2021/2022 – v zlato knjigo je vpisan 1000. zlati odličnjak.

Otvoritev športne dvorane in kuhinje z jedilnico, arhiv šole

ZLATI ODLIČNJAKI

Šolsko leto: 2008/09

- 733. Staša Florjančič
- 734. Aleš Kotnik
- 735. Neva Kumer
- 736. Tina Tumpej
- 737. Eva Voda
- 738. Jan Zmazek
- 739. Maj Ambrožič
- 740. Lada Berić
- 741. Klementina Dovečar
- 742. Monika Ficjan
- 743. Laura Fuhrmann
- 744. Renato Kenda
- 745. Kaja Kostanjevec
- 746. Tjaša Šalamun
- 747. Ana Tepeš
- 748. Nace Zavrtanik
- 749. Nika Zelenko
- 750. Ana Fürst
- 751. Alja Jančič
- 752. Dunja Kolenko
- 753. Barbara Lovrenčič
- 754. Anja Rašl
- 755. Sara Šešerko

Šolsko leto: 2009/10

- 756. Danaja Gnilšek
- 757. Eva Kukec
- 758. Davorin Levanič
- 759. Pia Milič
- 760. Luka Reisman
- 761. Klara Šenkiš
- 762. Kaja Caf
- 763. Nataša Divjak
- 764. Ela Emeršič
- 765. Jerneja Erhatici
- 766. Mario Kenda
- 767. Gašper Lenart
- 768. Vitomir Merc
- 769. Lara Miletič
- 770. Sanja Špindler
- 771. Taja Bezjak
- 772. Vid Erčević
- 773. Luka Haložan
- 774. Tonja Mariša Hriberšek
- 775. Jana Lončarič
- 776. Nuša Malovič
- 777. Gregor Nestorov

- 778. Anton Rogina
- 779. Uroš Šučur
- 780. Aljaž Tumpej
- 781. Vid Vedlin
- 782. Eva Zmazek
- 783. Ana Bedrač
- 784. Špela Horvat
- 785. Vid Lah
- 787. Jernej Leskovar
- 788. Iza Malovič
- 789. Pia Mernik
- 790. Jakob Murko
- 791. Jan Pavličič
- 792. Žan Poherc
- 793. Lara Larisa Popošek
- 794. Marina Stankov
- 795. Miha Tetičkovič
- 796. Primož Zupanič

Šolsko leto: 2010/11

- 797. Neven Borak
- 798. Neja Krajnc Domiter
- 799. Timotej Kramar
- 800. Urška Ljubec
- 801. Lina Malovič
- 802. Marko Mlakar
- 803. Tamara Petek
- 804. Luka Pušnik
- 805. Miha Zupanič
- 806. Matjaž Čuš
- 807. Paula Djukanovič
- 808. Črt Foltin
- 809. Katja Herga
- 810. Nuša Kolenko
- 811. Nika Krajnc
- 812. Nuša Lovrenčič
- 813. Bernarda Petek
- 814. Katja Rašl
- 815. Eva Voda
- 816. Tanja Žlender

Šolsko leto: 2011/12

- 817. Domen Bauman
- 818. Jan Belšak
- 819. Petra Bencek
- 820. Ana Maja Bernhard
- 821. Benjamin Borojevič
- 822. Klara Hazdovac
- 823. Blaž Hazemali

- 824. Luka Ivanovič
- 825. Maša Lah
- 826. Jernej Letonja
- 827. Laura Lorbek
- 828. Metka Meznarič
- 829. Nuša Muršič
- 830. Tomi Petek
- 831. Lea Šalamun
- 832. Tomaž Tepeš
- 833. Tjaša Žgavc
- 834. Eva Bohak
- 835. Katja Cajnko
- 836. Miha Damiš
- 837. Maja Pavlič
- 838. Eva Štefanec
- 839. Tilen Terbutc

Šolsko leto: 2012/13

- 840. Metod Cvetko
- 841. Evelin Frčec
- 842. Mia Kopold Metličar
- 843. Jan Krajnc
- 844. Nuša Majcenovič
- 845. Eva Petrovič
- 846. Timotej Pučko
- 847. Lucija Sevšek
- 848. Nuša Vučinič
- 849. Patrik Lampret
- 850. Špela Malovič
- 851. Matic Rašl
- 852. Saš Ekart Sardinšek
- 853. Andrej Toplak
- 854. Petra Toplak
- 855. Eva Veselič
- 856. Maša Goričan
- 857. Maša Indžič
- 858. Katja Kuhar
- 859. Nika Petkovski Hlevnjak
- 860. Daša Šarman

Šolsko leto: 2013/14

- 861. Taja Islamovič
- 862. Tamara Korpar
- 863. Jure Pišek
- 864. Nik Osmančević
- 865. Tilen Čuš
- 866. Špela Pihler
- 867. Jernej Domajnko
- 868. Maksim Jabločnik

869. Jaka Kostanjevec
870. Miha Kostanjevec
871. Klara Voda
872. Nadja Ratek
873. Nika Levanič
874. Urh Toš
875. Katja Čabrian

Šolsko leto: 2014/15

876. Kaja Bračič
877. Vita Kuhar
879. Aljaž Simonič
880. Blažka Šalamun
881. Zala Šešerko
882. Klara Vrabl
883. Barbara Kukec
884. Tjaša Lorbek
885. Maruša Podbreznik
886. Nina Šišič
887. Nejc Tomasino
888. Špela Topolnik
889. Anamarija Uršič
890. Kaja Žgavc
891. Erleta Berisha
892. Jurij Bobak
893. Let Lovse
894. Julija Menoni
895. Matej Ocvirk
896. Vita Pavličič
897. Vita Pernat
898. Vita Toličič
899. David Vuk

Šolsko leto: 2015/16

900. Anja Brglez
901. Marko Čeh
902. Luka Černila
903. Sara Glatz
904. Lorena Hamler
905. Katja Indžič
906. Jure Miklošič
907. Brina Terbuc
908. Sabina Tepuš
909. Zarja Škerjanec
910. Katja Bezjak
911. Hozjan Jernej
912. Kolarič Lana
913. Kosi Zala
914. Rogina Simon
915. Juliano Štampar Staš

Šolsko leto: 2016/17

916. Tajda Bratec
917. Nika Kekec
918. Vita Kovačec

919. Minea Malek
920. Jana Repič
921. Miha Sternad
922. Gal Zmazek
923. Ajda Kolarič
924. Kaja Petrovič
925. Laura Simonič
926. Gaja Vuk
927. Vida Glatz
928. Anže Golob
929. Julija Judar
930. Jure Kramberger
931. Lea Lah
932. Vita Levstik
933. Rebeka Prelog
934. Kaja Tomasino
935. Zala Veselič

Šolsko leto: 2017/18

936. Nuša Bukvič
937. Manja Dokl
938. Rebeka Orešek
939. Zala Šoškič
940. Iva Vidovič
941. Danaja Ficjan
942. Ajda Foltin
943. Nina Krajnc
944. Rebeka Pernat
945. Matija Berden Strelec
946. Eva Brenčič
947. Nik Kaiserberger
948. Barbara Kokol
949. Pia Kramberger
950. Maja Leskovar
951. Tjaša Metličar
952. Gaja Plohl
953. Maruša Pulko
954. Anja Štolekar
955. Lan Trafela

Šolsko leto: 2018/19

956. Bono Bezjak
957. Aljaž Kelc
958. Klemen Mlakar
959. Nataša Žitnik
960. Eva Žlahtič
961. Martina Farič
962. Jada Kondrič
963. Vasja Koren
964. Jaka Zelenik
965. Luka Zorec
966. Jana Kuhar
967. Lan Pihler
968. Nina Šegula
969. Tia Maria Petek

Šolsko leto: 2019/20

970. Taja Berghaus
971. Eva Ivančič
972. Vita Malek
973. Arwen Nylander
974. Hana Skrbinšek
975. Tin Šoškič
976. Ana Vidovič
977. Ana Žizek
978. Sandro Čeh
979. Katja Čuš
980. Filip Fras
981. Aljaž Habjanec
982. Nuša Krapša
983. Matija Šeruga
984. Jan Peternelj
985. Nika Gregorec
986. Kyra Yacoub

Šolsko leto: 2020/21

987. Lana Frida Ajdič
988. Manca Čeh
989. Ela Miklošič
990. Eva Peklar
991. Ela Cvetko
992. Ajda Hajnal
993. Špela Hajnal
994. Vito Kolarič
995. Andraž Rajher
996. Pia Klasinc
997. Lara Kramar
998. Tevž Levstik
999. Tjaša Pulko
1000. Alja Širovnik
1001. Lukas Čeh
1002. Tim Hazemali
1003. Rok Jovanovič
1004. Iza Jurgec Bauman
1005. Maša Kolarič sluga
1006. Lucija Kristovič
1007. Vita Smiljan
1008. Maruša Šeruga
1009. Brina Štefančič
1010. Maja Trstenjak
1011. Zala Kramberger
1012. Klara Meznarič
1013. Sara Stojanovič
1014. Ema Vidovič
1015. Eva Borko
1016. Jurij Farič
1017. Miha Vnuk

Tina Tumpej

Športna tekmovanja

Na osnovnošolske čase imam lepe spomine. Najraje se spomnim vseh športnih tekmovanj, na katera sem vedno nestrpno čakala in v njih neizmerno uživala. Rada bi se zahvalila vsem športnim učiteljem, ki so takrat v meni prepoznali talent in mi dali priložnost, da smo skupaj uživali in dosegali uspehe.

Urška Koletnik

OŠ je nekaj posebnega

Rada bi povedala, da je osnovna šola zame bila nekaj posebnega. V začetnih letih je bilo v ospredju predvsem spoznavanje novih ljudi, sošolcev, kasneje pa doseganje novih znanj, ki so bila v naši šoli dana profesionalno.

Morda mi v tistih letih vpis v zlato knjigo ni pomenil toliko kot kasneje, ko sem se kot odrasla oseba spomnila na vse dosežke. Predvsem, ko se sedaj s svojim otrokom, ki tudi obiskuje Ljudski vrt, skupaj spominjava in smejeva nekaterim mojim zgodbam. Vse pa seveda tudi niso za majhna otroška ušesa, saj smo tudi kaj ušpičili in bili kaznovani.

Nataša Divjak

Spomini na Osnovno šolo Ljudski vrt

Med razmišljanjem kaj napisati za zbornik Osnovne šole Ljudski vrt Ptuj, kateri spomin izpostaviti, se mi spomini kar sami, drug za drugim vrtijo pred očmi. Teško je izbrati zgolj en lep spomin iz osnovnošolskih dni, ko pa jih je vendar toliko.

Še danes v meni živi spomin na prvi šolski dan na OŠ Ljudski vrt septembra 2002, ko nas je s prijaznim, toplim nasmehom sprejela naša učiteljica, Jožica Kozel. Spremljala nas je prvi dve leti in nam zelo prirasla k srcu. Prav njej gre zahvala, da smo pogumno zakorakali v šolske klopi in vzljubili šolo. Spominjam se tudi ostalih razrednikov in učiteljev predmetne stopnje. Na vse imam lepe spomine in sem jim hvaležna za njihov trud in znanje, ki so nam ga predali. Hvaležna sem jim za prijazne besede, vzpodbude, iskrene nasmeh. Prav vsak izmed njih je doprinesel svoj delček k oblikovanju osebe, kakršna sem zdaj. Naj izpostavim srčno učiteljico 3. razreda, Edito Kmetec, učiteljico 4. razreda, Jožico Repič, ki je verjela vame, in učitelja Hermana Pušnika, ki je bil naš razrednik štiri leta in nam je bil kot drugi oče.

Spomini na moje šolske dni so polni nepozabnih trenutkov s prijatelji, prvih simpatij, zanimivih šolskih izletov, prireditev za starše, uspehov na šolskih tekmovanjih, šole v naravi in zabavnih ur pouka. Kot ljubiteljica športa sem zelo rada zahajala k športni vzgoji. Te šolske ure so pomenile sprostitve, zabavo in druženje. Hvaležna sem učiteljici športne vzgoje Mojci Gramc (zdaj Mohorič), ki me je spodbudila k prijavi na smučarsko tekmovanje. Udeležila sem se ga dve leti zapored in obe leti postala medobčinska prvakinja v smučanju, česar se bom za vedno spominjala.

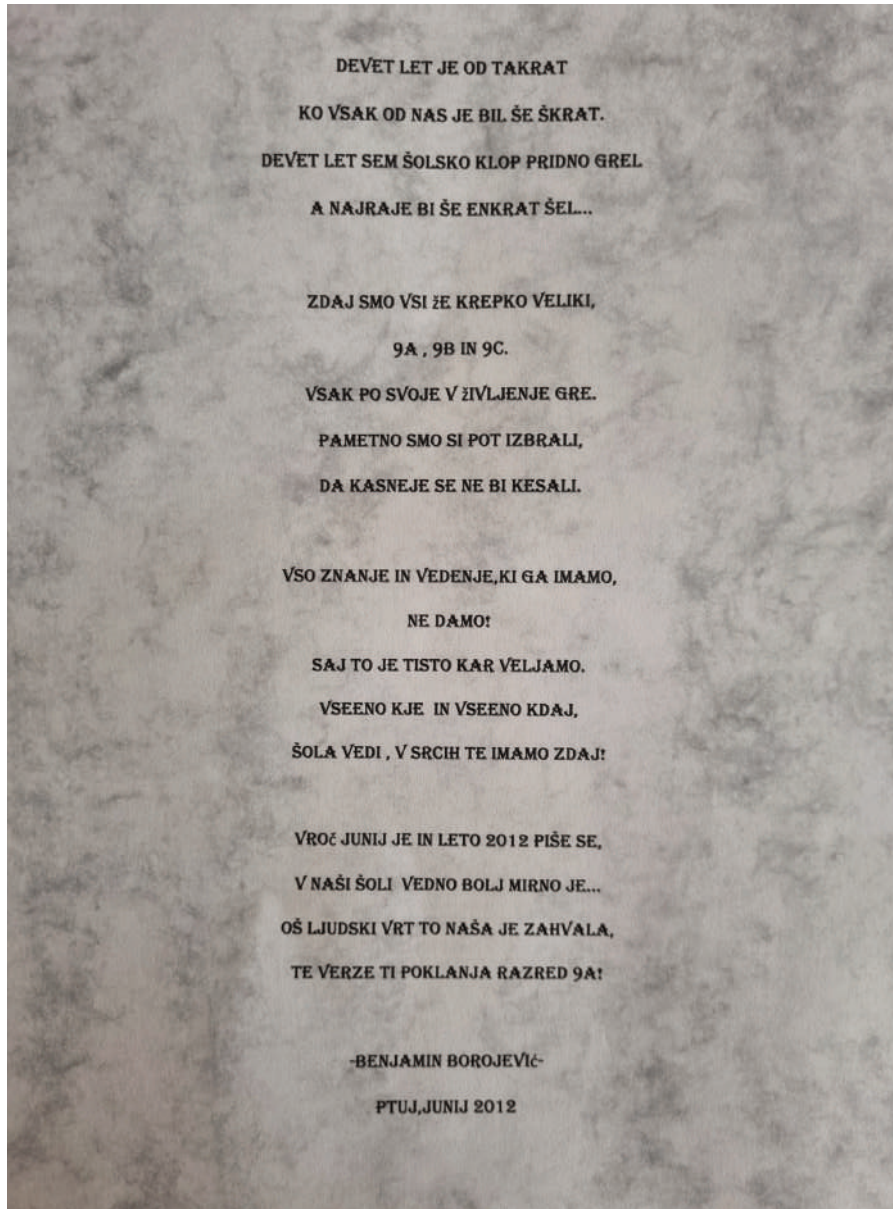
Številni spomini se navezujejo na pevski zbor, na mnoge šolske nastope, revije pevskih zborov, druženje s prijatelji na vajah, pomirjujoč in spodbuden nasmeh naše zborovodkinje Jerneje Bombek in približno 1000-krat odpeto himno šole »Ob ribniku je modra šola«, katere besedilo še sedaj znam na pamet. Čeprav sem himno šole odpela res velikokrat, sem jo na vsakem nastopu odpela s ponosom, saj je vendar govorila o naši šoli, ki sem jo rada obiskovala.

Po zaključku osnovne šole leta 2010 me je pot vodila na Gimnazijo Ptuj in kasneje na Filozofsko fakulteto Univerze v Mariboru, kjer sem junija 2020 postala magistrica psihologije. Trenutno sem zaposlena na centru za socialno delo.

Danes z veseljem ugotavljam, da smo vsaj nekateri takratni sošolci še vedno dobri prijatelji, ki skoraj ob vsakem srečanju obudimo spomine na osnovnošolske dni. Vesela in ponosna sem, da sem obiskovala ravno OŠ Ljudski vrt Ptuj. Spomini na to modro-rumeno šolo bodo v mojem srcu ostali za vse življenje.

Benjamin Borojević

Naša zahvala

Zahvala, arhiv avtorja

Neva Kumer

Mednarodna izmenjava

Uspešno opravljena osnovna in srednja šola sta mi močno pomagali pri doseganju zastavljenih akademskih ciljev. Mednarodne izmenjave, ki so me v osnovni šoli vodile na Švedsko ter kasneje v srednji šoli na Norveško, t, v Nemčijo in na Dansko, so mi hitro dale vedeti, da si želim videti svet, preden se osredotočim na kariero. Tako sem del dodiplomskega študija preživela v Južni Koreji na »Kyungpook National University«, kjer sem se razvijala tako akademsko kot tudi kulturno, saj mi je lokacija omogočila spoznavanje kultur in navad daljnega vzhoda. Pot me je kasneje vodila na magistrski študij na »University of Edinburgh Business school«, kjer sem se razvijala v zelo raznolikem in tekmovalnem okolju. Zmeraj bom hvaležna vsemu, kar mi je omogočilo zgraditi zelo uspešno karierno pot v zelo mladih letih.

Tonja Mariša Hriberšek

Življenje se lahko odvije drugače ...

Presenetljivo se iz osnovne šole spominjam zelo malo specifičnih dogodkov. Morda zato, ker jih je v tistih 8 letih bilo res veliko, morda pa zato, ker čas tako hitro beži in je od valetе minilo že 12 let! Zato bom raje kot kakšen dogodek iz tistih časov delila svojo zelo strnjeno zgodbo, ki se je začela takrat, ko se je zgodba na OŠ Ljudski vrt končala.

Pri 15 letih sem si svojo pot odraščanja predstavljala precej drugače, pa vendar življenje vedno najde način, da preseneti. Po osnovni šoli sem pobegnila v Ljubljano, kjer sem zaključila šolanje na Škofjski klasični gimnaziji. V gimnazijskih letih sem se navdušila nad ruščino in to tako, da sem jo skupaj z južnoslovanskimi jeziki začela študirati. Pa sem kar hitro ugotovila, da se bom z jeziki raje ukvarjala samo ljubiteljsko. Na koncu sem zaključila študij na Fakulteti za upravo, ampak pot me ni vodila v administracijo, vsaj zaenkrat še ne. Odločila sem se tvegati in pristala sem na mednarodni križarki, kjer sem preživela naslednje leto in pol svojega življenja. To se mi je zdel odličen način kako združiti delo in užitek, hkrati pa še videti delček sveta. Prav neverjetno se mi zdi, koliko stvari sem v vseh teh letih doživela. Upam, da bo tudi naslednjih 12 tako vznemirljivih in polnih življenja. Trenutno živim in delam v Grčiji, tako da še vedno presenečam samo sebe na svoji poti.

Popolnoma nič ni narobe, če se življenje odvije drugače, kot smo si ga zamislili pri 15 letih.

Eva Voda

Ljubezen do kemije

Moja prva učiteljica kemije je bila Jožica Lešnik. Ker je bila res super učiteljica, sem rada poslušala pri njenih urah in nekje v tistih klopeh, pred njenim katedrom, se je izoblikovalo moje navdušenje nad kemijo. To me je spremljalo še v srednji šoli, tudi takrat, ko me oseba pred tablo ni najbolj navdihovala. Učiteljica Lešnik je pustila pečat, zato sem se vpisala na Fakulteto za kemijo in kemijsko tehnologijo in sedaj sem magistrica inženirka kemijske tehnike.

Aljaž Kelc

Čvekalnica

Iz osnovnošolskih dni imam najlepše spomine na čvekalnico, ki se je je med nami prijelo ime "čvek/čveka". Tam smo se s sošolci dobivali vsak dan pred poukom, prav tako pa smo tam posedali tudi v popoldanskih urah, ko smo igrali različne igre. Moja najljubša je bila igra s kartami po imenu Yu-gi-oh, ki je leta 2014/2015 obsedla celotno šolo. Zraven "čveka" pa mi je v zelo lepem spominu ostal tudi prostor pred knjižnico, kjer smo imeli wifi-dostop in igrali igrice do poznega popoldneva.

Gregor Nestorov

Najlepši spomini

Na osnovnošolsko obdobje me vežejo izjemno lepi spomini. Prav zato bi težko izpostavil samo en trenutek, kajti ko pogledam nazaj, se mi zdi, kot da je bilo vseh 8 let en velik najboljši spomin. V Ljudskem vrtu sem pridobil številna znanja in delovne navade, zaradi katerih sem se lažje spopadal z izzivi na poti do pridobitve pravniškega poklica. Prav tako pa so učiteljice in učitelji pomembno pripomogli k razvoju moje umetniške žilice, saj sem svoje prve glasbene korake naredil prav v tej šoli. Močno verjamem, da je OŠ Ljudski vrt ena boljših v državi, zato se ob izidu zbornika 1000 zlatih že veselim povabila na naslednjo veliko prireditev ob izidu zbornika 2000 zlatih.

Miha Damiš

Znanja in izkušnje za vse življenje

Vedno se rad spomnim osnovnošolskih dni. Bili smo izjemno raznolika, a hkrati povezana družba v razredu, ki je znala popestriti vsakdanjik dobrih učiteljev. Kako odlično podlago znanj zaradi kakovostnih učiteljev in pouka sem pridobil na Ljudskem vrtu, sem spoznal kasneje v ptujski gimnaziji, ko so se mi nekatere snovi zdele kot ponavljanje dobro utrjenih snovi iz »klopi ob ribniku«.

Še najbolj bogato izkušnjo šolanja pa so zagotovile raznolike kakovostne obšolske vsebine. Ure in ure preživete v šolski delavnici ob brušenju in vrtanju lesa, spoznavanje fotografije in videoprodukcije, računalništva, nabiranje izkušenj na številnih prireditvah pred mikrofonom in izza mešalne mize, vsa športna in druga tekmovanja ... Znanja in izkušnje za vse življenje. In vedno prijetni spomini.

Tjaša Žgavc

Gradnja šolskega atrija

Želela bi deliti lep spomin iz časa gradnje šolskega atrija, ko smo s sošolkami in sošolci skupaj polagali ploščice in ustvarjali mozaik na šolski fontani.

Bil je čas počitnic, nekaj tednov pred začetkom pouka, mi pa smo svoj prosti čas namenili druženju, spoznavanju novih veščin in občutku, da smo s svojim delom prispevali k novi podobi šole.

Otvoritev šolskega atrija, šolski arhiv

Sandro Čeh

Nekega deževnega dne v kabinetu za fiziko

Zavoljo anonimnosti sem spremenil imena sodelujočih.

»Ne, nimaš prav,« sem vztrajal in vneto iskal napako na njegovem papirju. »Ti nimaš prav,« je odvrnil prepričljivo in razgrel že tako vročo fizikalno debato. Ujeta v tirnice planetov sva krožila in krožila okoli naloge, vidno razočarana nad vztrajnostjo centrifugalne sile, ki se je zavzeto upirala privlačnosti njene rešitve. Ostali fizikalni in matematični navdušenci v kabinetu, ki so bili takšnega prerekanja že vajeni, so medtem odprli okno, da bi nekoliko ohladili situacijo.

Izžeti od obračanja geotrikotnikov, grizljanja kulijev in vihtenja računal, so se za trenutek odklopili. Sposodili so si mehko zeleno žogico iz skritega kotička nekega predala in si jo pričeli metati. Sprva se nisva pustila motiti, po nekaj lučajih, vzklikih in odbojih, pa naju je žogica vendarle posrkala v svoje privlačno gravitacijsko polje. In se je odbijala dalje, od tal pa vse do stropa, steklene omare v kotu, kupa matematičnih zvezkov, modrega likalnika učiteljice za matematiko in skrivnostnega poštnega nabiralnika, za katerega ni nihče nikoli vedel, kaj tam pravzaprav počne. Zatem pa še do majhnega modela osončja, velikega platna na steni, okna ... »Pazi, okno!« smo vzkliknili složno in tako na glas, da so nas gotovo slišali tudi v sosednji učilnici. Leto starejši učenec je žogico zabrisal naravnost skozi okno drugega nadstropja. Opazovali smo jo, kako izginja v jutranji megli za zaveso dežnih kapljic, ki so že povsem zastrle dan. In kako izgine ...

Pogledal sem skozi okno, da bi jo morda še našel, a je ni bilo. Le voda, voda, gospa z dežnikom, ki je videti, kakor da bi jo nekaj ravnokar zadelo, voda, voda, še več vode, vesoljni potop! Spogledali smo se in strinjali, da mora po žogo Matej, ki jo je tudi vrgel, a skrbelo nas je, da ne bo prišel nazaj do konca ure, ko nas pride preverit učiteljica ali pa, da se bo prikazal ves premočen in premražen in bo vse kar kapljalo z njega. Kaj pa, če je sploh ne najde? Medtem je uspel prepričati prijatelja Miho, da gre po žogico namesto njega in se herojsko žrtvuje za »dobrobit vseh«. Naslednjih nekaj minut smo napeto buljili v urni kazalec, ki se mu je neverjetno mudilo. Vsake toliko smo pogledali ven, a Mihe ni bilo nikjer. Nato pa ... Tik pred zvonjenjem nekdo poprime za kljuko, zavlada vesoljna tišina. »Bomo rekli, da je šel na stranišče,« mi je prišepnil Marko od zadaj. »Kaj pa naj potem rečemo, ko se prikaže ves moker?« sem pomislil. »Da se je prevrnil v pisoar?«

Hitro se je izkazalo, da so vse skrbi odveč, izza vrat se je primajal premočen učenec z mokro zeleno žogico v desnici. »Našel si jo!« smo navdušeno spoznali, se nasmehnili in ponorčevali iz tragikomičnosti njegovega podviga. Vrnil je droben prisiljen nasmešek, stopil nekaj korakov naprej in žogico, malo v šali in malo zares, zabrisal naravnost proti nam. »Zgrešil!« se je nasmehnil Matej, ki se je komajda izognil sicer presenetljivo natančnemu metu. Žogica pa se je odbijala dalje, od tal pa vse do stropa, od skrivnostnega poštnega nabiralnika, za katerega ni nihče nikoli vedel, kaj tam pravzaprav počne, naravnost proti še zmeraj odprtemu oknu in skozenj ... Že spet!

Matija Berden Strelec

Malo za srce, malo za smeh

1. Kar mi je ostalo v srcu

Od kar pomnim, sem oboževal naravoslovje. Še preden smo imeli na voljo izbirne predmete sem smel obiskovati kemijske poskuse. Z veseljem sem odgovarjal na vprašanja Jožice Lešnik, ki so begala celo starejše učence. Nekega dne smo v epruveti oksidirali glukozo s Tollensovim reagentom. Pri tem so se njene stene prekrile s tankim slojem srebra in nastalo je zrcalo. Epruveto mi je učiteljica podarila in še danes jo imam v sobi.

2. Tek na malico

Od nekdanj smo bili učenci srečni, če smo hitro prišli na malico. Nekoč smo vsi nestrpno sledili razredničarki, ko nas je v strogem gosjem redu in za nas prepočasnem tempu peljala na malico. Od kemijske učilnice smo se odpravili proti avli in ko so se sošolci začeli spuščati po stopnicah, sem jaz smuknil proti knjižnici. Za ovinkom sem pričel dirkati in se v skokih spuščati po stopnicah v prostore 1. triade. Šprintal sem skozi telovadnico in se povzpел po stopnišču pred zaprta vrata, ki so me ločevala od jedilnice. Sunkovito sem jih odprl, stopil na hodnik in se srečal z osuplim pogledom razredničarke, ki je po sicer krajši poti zaostajala za kar 5 metrov. Nasmehnil sem se in še pred ostalimi vstopil v jedilnico.

3. Visenje skozi okno

Nekega dne smo se med odmorom zabavali v učilnici, ki je bila v drugem nadstropju. Sošolca sta stala ob odprtem oknu in se naslanjala na okvir. Za šalo je drugi dvignil prvega s tal in »mu omogočil boljši razgled«. Smejali smo se, ko sta se pretvarjala, da bo drugi vrgel prvega skozi okno. Situacijo pa je popolnoma drugače razumela učiteljica, ki je z nasprotne strani šole opazovala dogajanje. Ko smo se mi že umirili in pozabili na hec, je pridrvela v razred, zasopla in prestrašena. V besu je povedala, da je mislila, da se bo kdo poškodoval, in je zato kar se da hitro prišla. Mislil sem si, da bi njena pomoč v resnem zapletu prišla prepozno, saj je potrebovala precej časa, da je pretekla teh par metrov. Sošolcem je verjetno šinila enaka misel skozi glavo, saj smo vsi zadrževali smeh, ko smo poslušali grajo. Zazvonilo je in odmora je bilo konec. Prišla je učiteljica za reden pouk, od sodelavke izvedela, kaj se je zgodilo, in še drugič smo poslušali pridigo.

4. S kemijo ni šale

V 8. razredu smo dobili samostojen predmet kemija in kočno prišli v kemijsko učilnico. Pri našem prvem eksper-

imentu smo delali z rumenim praškom, ki je bil na urnem steklu. Dva sošolca takrat kemije še nista vzela resno. Razumljivo, saj smo do takrat imeli le skupen predmet naravoslovje. Misleč, da je na urnem steklu le cedevita, sta v prah porinila prst in ga obliznila. Seveda sta takoj ugotovila, da to ni priljubljena sladka pijača, temveč nekaj povsem drugega. Eden od njiju je prišel do mene, neuradnega izvedenca za naravoslovje, vprašat, kaj je pojedel. Ko sem mu povedal, se je v njem nekaj premaknilo. Videl sem mu v očeh, da je žveplo povezal z nečim strupenim in zloveščim. Zaskrbljen in osramočen me je pričel spraševati, ali bo umrl. Jaz, ki takrat nisem vedel ničesar o strupenosti žvepla, ga nisem želel pustiti na cedilu in sem si zato v hipu zamislil nasvet – priporočil sem mu, naj spije veliko vode. Revez je naslednjih 10 minut goltal vodo. Sedaj vem, da akutna strupenost žvepla ni tako visoka in da mu tisti ščepec ni mogel škodovati.

5. Šolska torba

Odkar smo dobili telefone, smo se kratkočasili z najnovejšimi igricama. Nekega dne sta sošolca čakala na avtobusni postaji, zatopljena v igrico, ki je bila takrat »in«. Ko je avtobus prišel, sta vstopila in sedla ob okno. Eden je vendarle dvignil glavo, pogledal skozi okno in opazil šolsko torbo, ki je samevala na postaji. Vzkliknil je: »Kakšen kreten pozabi torbo?!« Nadaljevala sta z buljenjem v telefone, dokler nista prišla do svoje postaje. Šele takrat je sošolec ugotovil, da je bil on tisti kreten

Lea Šalamun

Velik pečat na naši poti

Moje misli nemalokrat zatavajo nazaj v osnovnošolske klopi. Spominjam se učiteljev, ki so nas vedno znova navduševali za svoje predmete in nas spodbujali, da smo naredili iz sebe največ, kar smo lahko. Prav tako se spominjam sošolcev, s katerimi smo v devetih letih spletli nerazdružljiva prijateljstva, ki jih vzdržujemo še danes. Osnovna šola Ljudski vrt nam je postavila močne temelje za našo prihodnost in za vedno pustila velik pečat na naši življenjski poti.

Let Lovse

A v spominu bo ostala

»Kje pa je pri vas stranišče?« vprašam eno izmed učiteljic, ki usmerja še zadnje tekmovalce v učilnice, kjer se bo kmalu pričelo pisanje državnega Cankarjevega tekmovanja. »Let, mislim, da bi ti to moral vedeti,« mi v smehu odvrne.

Nekaj dni pred tem se z gimnazijsko sošolko Julijo, imetnico lepega števila zlatih Cankarjevih priznanj, na zadnjih pripravah pogovarjava o tekmovanju, ki je pred vrati. »Kakšno neverjetno naključje,« rečem, »da najino zadnje državno Cankarjevo piševa na naši osnovni šoli, in to v matični učilnici našega razreda, 203.« »Sámo res!« je navdušena Julija in zanimivost poveva še najini mentorici. Strinjamo se, da bo za naju to res poseben trenutek.

Nazaj grede učiteljice Tamare ni več na hodniku, verjetno v eni izmed učilnic že deli tekmovalne pole. Upam, da se ji je moja šala prej zdela posrečena. Sprehodim se do učilnice 203. »Kolikokrat sem šel po tem hodniku,« razmišljam med potjo. »Nekoč sem se sicer vmes še ustavil pri svoji omarici ... čakaj, saj smo imeli omarice v mansardi ... ali smo jih imeli v devetem razredu spet spodaj?« Med tem sem že pri dobro znanih roza vratih, ki vodijo v fizikalno učilnico. Odpre se mi pogled na enakomerno razporejene mize, za katerimi sedijo pričakovanja polni mladi ustvarjalci iz vse države. Usedem se na svoje mesto, kjer me čakata tekmovalna pola in navodila za pisanje. »Še pred štirimi leti sem tu poslušal matematiko in fiziko ...« se z nostalgijo spominjam. »Pripravite stvari za matematiko!« zaslišim glas razredničarke Jasmine Žel. Iz zamišljenosti me predrami nadzorna učiteljica, ki naznani začetek tekmovanja. »Vso srečo!« še potihoma zaželim Juliji in pisanje se prične.

Ko sem letos, tri leta kasneje, našel v poštnem nabiralniku kuverto z znakom Osnovne šole Ljudski vrt Ptuj, sem bil prijetno presenečen. Le kaj bi lahko bilo? Izkazalo se je, da želijo ustvarjalci šolskega zbornika ob doseženih 1000 vpisih odličnjakov v šolsko zlato knjigo vanj vključiti naš najlepši, najljubši ali najzanimivejši spomin iz osnovnošolskih dni. Nemogoče.

Na modro-rumeno šolo me veže preveč spominov, da bi izmed njih lahko izbral samo enega. Prijazen sprejem bodočih sošolcev, ko sem se jim pridružil v drugem razredu. Šole v naravi, šolski krosi, priprave na tekmovanja

iz znanja. Še posebej tiste na tekmovanje iz zgodovine, kjer nam je mentorica Milena Krajnc ročno podčrtala vse pomembne podatke v učnem gradivu in nam vsakič za dobro jutro prinesla take ali drugačne čokoladice. Pa čudovite priprave na Cankarjeva tekmovanja z učiteljico Vero, kjer smo se kalili v rabi maternega jezika in gojili ljubezen do literature ter seveda dosegali zavidljive rezultate. In podpora učiteljic Daniele Štumberger, Vere Zagoričnik Novak in knjižničarke Edite Čelofiga, ki so me v višjih razredih z veseljem povabile k vodenju različnih šolskih prireditev, da sva s sošolko Julijo na šoli kmalu postala uveljavljen voditeljski par.

Seveda pa tudi jaz nisem bil vedno »priden«. Spominjam se, da smo s sošolci na zaključnem izletu po Prekmurju v petem razredu ob novici, da bomo zaradi časovne stiske izpustili ogled Babičevega mlina na Muri, svoje nezadovoljstvo zelo jasno izrazili. Cel avtobus je namreč začel tako glasno skandirati »D'nar nazaj!«, da so nas spremljevalni učitelji komaj umirili. Šele kasneje so nam namreč povedali, da smo si mlin na Muri nameravali ogledati brezplačno. Naša takratna razredničarka, Mateja Kelner, se je izvor skandiranja naslednji dan odločila raziskati. Če bere ta zapis, ji sedaj lahko sporočim, da sta s skandiranjem začela Let in Vita. Zaradi varstva osebnih podatkov njunih priimkov ne razkrivam.

S sošolcema Jurijem in Matejem smo nekoč pri likovnem snovanju pod mentorstvom Darje Polner izdelali »protipotresni« grad iz papirja, našo novo protipotresno gradnjo pa na učiteljico veliko nezadovoljstvo s pomočjo mize tudi praktično preizkusili, pri čemer smo se neizmerno zabavali. Ni treba posebej dodati, da smo si za tisto, kar je ostalo po preizkusu, komaj nekako izpogajali dvojko.

Tudi izven pouka me je umetniško udejstvovanje na šoli vedno privlačilo; od risanja grafitov v »čvekalnici« z umetnikom Aleksandrom Fenosom, udeleževanja revij pevskih zborov pod mentorstvom zborovodkinje Jerneje Bombek, dramskega krožka pod vodstvom učiteljice Vanje Zebec Drevenšek do priprave prispevkov za glasilo Čar besede moje pod mentorstvom dr. Davida Bedrača.

Našo kreativnost je v pri navdihujočih urah pouka višjega nivoja angleščine vedno spodbujala učiteljica Tamara Završnik. Nikoli ne bom pozabil njenega navdušenja nad našimi iniciativami; ena izmed sošolk je nekoč omenila opažanje, da so ananasi v družbi precenjeni, o čemer smo nato pod iztočnico »Pineapples are overrated« ustvarjali in nadgrajevali svoje znanje tujega jezika ves naslednji teden. Njene ure angleščine so zame vedno ostale neprekosljiv pojem poučevanja tega predmeta. Tako kot ure kemije pri učiteljici Jožici Lešnik, ki nas je s svojo duhovito in karizmatično osebnostjo popeljala v zanimiv svet kemije in nas z zanosom pripravljala na tekmovanje za Preglovo priznanje, da smo pridobili odlične dosežke in vedno z veseljem obiskovali učilnico 108. Iskrena hvala vam za vse, učiteljica Jožica.

In spet sem pri iztočnici, najljubšem osnovnošolskem spominu. Res je, nemogoče je izbrati najljubšega ali najlepšega, se pa vsi naštetih in še mnogo drugih združijo v en sam, najljubši, najlepši spomin iz šolskih dni. Spomin na našo šolo, šolo Ljudski vrt. Kadar se vzpenjam na grajski hrib, mi pogled vsakič znova zaplava proti modro-rumeni stavbi. A z gradu se je vidi le malo, zakrivajo jo drevesa, bloki in še kaj. Vidim le nekaj mansardnih oken. To so okna »naše« učilnice 203. Neverjetno naključje, kajne?

Patrik Lampret

Vrednote, ki nas vodijo

Med obiskovanjem Osnovne šole Ljudski vrt Ptuj se kot otrok nisem zavedal, da je bila vzgoja najpomembnejši del našega izobraževalnega procesa. Ko bodo leta minila, bomo marsikaj, kar smo se takrat učili in naučili, pozabili, s sabo pa bomo za vedno nosili disciplino, red, delovne navade, vztrajnost in težnjo po tem, da ne bomo nikoli obupali. Te vrednote nas vodijo na naši poti, na koncu katere bomo spoznali, da smo živo bitje, ki mu pravimo "Človek".

Hvaležen sem, da sem obiskoval osnovno šolo, v kateri so nam učitelji, s pomočjo svojih individualnih osebnostnih karakteristik, pokazali in odprli določene poglede na življenje.

Posebej bi rad izpostavil nekdanjo razredničarko, prof. Majdo Švagan, ki je v mojem času na Osnovni šoli Ljudski vrt Ptuj k temu največ pripomogla. Hvala!

Nuša Krapša

Zapiranje šol

Najlepše se vam zahvaljujem za obvestilo o prireditvi za zlate odličnjake in res sem počaščena, da sem lahko tudi jaz del tega.

Žal ne morem izbrati najzanimivejšega spomina, saj se je dogajalo res veliko stvari, ki bodo vedno del nas. Spomnim pa se, kot da bi bilo včeraj, tistega »usodnega« četrtka, 12. 3. 2020, ko smo med odmorom izvedeli, da se šole zapirajo. Spomnim se panike in strahu v učilnicah ter na hodnikih. V enem dnevu se nam je življenje naslednjih dveh let obrnilo na glavo. Čeprav smo šolanje zaključili drugače kot predhodne generacije (brez vate), lahko povem, da je bilo to obdobje najlepše obdobje v mojem življenju. 9 let je OŠ Ljudski vrt bila naš drugi dom in zelo se veselim, da bom lahko spet prestopila njen prag.

Blažka Hojak Šalamun

Valeta

Zagotovo bi izpostavila našo valetu leta 2015, bili smo namreč prva generacija, ki je imela tako uradni kot tudi neuradni del v šoli. Imeli smo se res odlično.

Pri turističnem krožku učiteljice Martine Prejac sva s takratno sošolko Kajo Bračič napisali raziskovalno nalogo z naslovom Sprehod skozi ptujske zgodbe, prejeli sva srebrno priznanje.

V spominu imam tudi ustvarjanje šolskega časopisa Lokvanj in glasila Čar besede moje pri učitelju Davidu Bedraču. Bilo je poučno in zabavno.

Katja Herga

Odlična popotnica

Ob mislih na osnovno šolo mi bolj kot dogodki, v misel pridejo osebe, s katerimi sem osnovno šolo preživljala; od sošolcev, s katerimi prijateljujem še danes; sošolcev, ki sem jih po osnovni šoli le še bežno srečala, do skrbnega osebja naše šole in seveda učiteljev. Nekateri izmed slednjih so v mojem življenju pustili prav posebne sledi. Pa niti ne toliko zato, ker so znali odlično predajati znanje, pač pa zato, ker so z nami delili življenjske modrosti na način, ki smo ga bili takrat kot najstniki zmožni razumeti.

Priznati moram, da je bila Osnovna šola Ljudski vrt odlična popotnica za nadaljevanje šolanja, saj je bil nivo pridobljenega znanja zares visok. Sama zase pa sem že od majhnih nog vedela (ali vsaj upala), da me bo življenje peljalo nazaj v vrtec. Zmeraj sem želela postati vzgojiteljica – predajati srečo, ljubezen, znanje in privzgjajati vrednote najmlajšim članom družbe. In to je točno to, kar sedaj počnem.

Vedno znova pa si zastavljam tudi nove projekte in nove cilje. Moj zadnji, na katerega sem najbolj ponosna, je moja prva izdana knjiga za otroke. To je knjiga O miški, ki je šla v svet iskat srečo. V zgodbi je zajet delček mojega življenja, ki je pomembno prispeval k oblikovanju osebe, kakršna sem danes. Osnovna šola Ljudski vrt je bila zagotovo zelo dobra odskočna deska za življenje in v mojem srcu bo vedno prav poseben prostor zanjo.

Timotej Pučko

Ena velika družina

Najbolj mi je ostalo v spominu dejstvo, da sem med šolanjem spletel vezi z vsemi prisotnimi na šoli: s sošolci in sošolkami, s čistilkami, s kuharji in kuharicami, s hišnikom, z učitelji in tudi z vodstvom šole. Sedaj, ko pogledam nazaj v čas, lahko trdim, da smo na OŠ Ljudski vrt bili vedno ena velika družina.

... a v spominu je ostalo ... Zbornik ob vpisu 1000 zlatih odličnjakov v zlato knjigo OŠ Ljudski vrt Ptuj

Izdala in založila: OŠ Ljudski vrt Ptuj, Župančičeva ul. 10, 2250 Ptuj
Zarjō: Tatjana Vaupotič Zemljīč, ravnateljica
Urednica: Jožica Repič
Jezikovni pregled: Tamara Završnik
Zgodovina šole: Edita Čelofiga
Fotografije: arhiv avtorjev in arhiv šole
Slika na naslovnici: Tajka Šnuderl Novak
Oblikovanje: Printkraft d.o.o.
Prelom in priprava za tisk: Printkraft d.o.o.
Tisk: Printkraft d.o.o.
Naklada: 1050 izvodov
Ptuj, 30. september 2022 2022 vse pravice pridržane

DONATORJI

MESTNA OBČINA PTUJ

Perutnina Ptuj

GENERALI

www.ptujska.klet.si

